

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✿ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Πραξιτέλους, ἀριθ. 13. ✿

(Παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν).

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 23.

Ἀθῆναι, 11 Σεπτεμβρίου 1901.

Ἐκδίδεται τὴν 1, 11 καὶ 21 ἐκάστου μηνὸς

Δίαν προσεχῶς

ΤΟ «**ΜΟΥΣΕΙΟΝ**»

μετονομάζεται

ΦΡΟΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

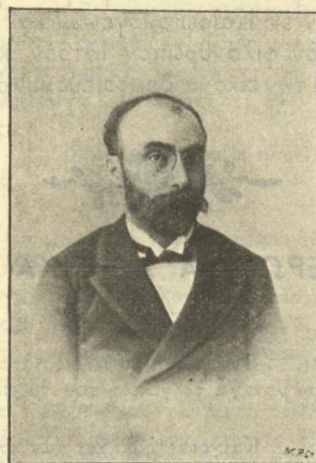
ΚΑΛΔΙΤΕΧΝΙΚΗ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ

Ἡ Συνδρομὴ τοῦ «**ΦΡΟΥΡΟΥ**»
παραμένει ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ
«**ΜΟΥΣΕΙΟΥ**».

Ἐν προσεχῇ φύλλῳ τοῦ «**Μουσείου**» θὰ
ἔχωμεν λεπτομερείας περὶ τοῦ «**Φρουροῦ**».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΠΙΣΤΗΣ

Ἴατρος ἐν Καίρῳ.

Ὁ κ. Νικόλαος Πίστης ἐγεννήθη τῷ 1853 ἐν Ἄνδρῳ. Εἶναι υἱὸς τοῦ Αὐγούστου Πίστη, καταγομένου ἐξ ἀρχαίας ἐνετικῆς οἰκογενείας, ἐγκαταστάσης πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῇ νήσῳ. Μετὰ τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς του, ὁ κ. Πίστης ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἐξ ἧς ἐξῆλθε διδάκτωρ. Συμπληρώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ εἰς Παρισίους, μετέβη εἰς Κάϊρον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἐξασκεῖ μέχρι σήμερον ἀξιοπρεπέστατα τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα, διακρινόμενος μεταξὺ τῶν συναδέλφων του.

Ὁ διαπρεπὴς ἱατρός, καίτοι δὲν δέχεται χρήματα παρὰ τῶν πτωχῶν, ἀπέκτησεν ἀρκετὰ καλὴν περιουσίαν, ἣν διαθέτει ὑπὲρ τῶν ἀνὰ τὴν Αἰγύπτου διαφόρων εὐαγῶν ἰδρυμάτων.

Ἄλλ' ὅ,τι ἰδίως τιμᾷ τὸν κ. Πίστην, εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυοῖς τοῦ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου τοῦ ἐν Καίρῳ «**Ἑλληνικοῦ Κέν-**

τρον», οὐ ἐπὶ μακρὸν ἐκάλυπτε τὰ προκύπτοντα ἐλλείμματα. Τὸν κ. Ν. Πίστην ἐμμήθησαν ἀργότερον καὶ ἄλλοι ἐκ Καίρου ὁμογενεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ δεσποινὴ Ἀγχινὴ Οἰκονομοπούλου, νῦν σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του, κ. Διονυσίου Α. Πίστη, φαρμακοποιῦ καὶ συγγραφέως πολλῶν δραματικῶν ἔργων, οἵτινες ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐφρόντισαν νὰ ἐγγράψωσι καὶ ἄλλους συνδρομητὰς τοῦ Συσσιτίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰσέπραττον αὐτοπροσώπως συνδρομὰς, περιφέροντες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐν κιβωτίδιον ἀνά πάντα τὰ ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ πρωτεύουσῃ Ἑλληνικὰ καταστήματα.

Νῦν, τὸ ἐν Καίρῳ οἰκονομικὸν συσσίτιον ἀνθεὶ οἰκονομικῶς, δίδει δὲ τροφήν εἰς πολλοὺς ἔλληνας, εὐρεθέντας εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, χωρὶς νὰ τοὺς ἐξευτελίξῃ.

Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν φιλότιμον συνδρομὴν τῶν ἐν Καίρῳ ὁμογενῶν καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν φιλόνηρον ἰατρὸν κ. Ν. Α. Πίστην, οὗ τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἀνωτέρω.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Γλυκοχαράζει. . . Τὴν αὐγὴν τί θέλεις νὰ τὴν κάνω ;
Αὐγὴ μου ἔχω μοναχὰ τὸ γέλειο σου τὸ πλάνο.

Μεσημεριάζει. . . Καίγεται ἡ πλᾶσι σὰν καμίνι·
Μὰ ἡ καρδιά μου πλεῖο πυρὴ γὰρ σένα φλόγες χύνει.

Νυχτώνει. . . Δὲς ξαπλώνονται ἡ σκοτιγαῖς τοῦ ἄδη·
Ἡ στήρσί σου πλεῖο βαθὺ μοῦ σκόρπισε σκοτάδι.

Ἄλξις. Κ. Περδικίδης

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΟΥ !

Ὅταν κατεβαίνω στὸ γιालό,
Πέρα ἀπὸ τὸν κόσμον, σὲ μιὰν ἄκρη,
Τὸν πικρὸ μου πόνο τραγουδῶ
Μὲ θολὰ τὰ μάτια ἀπὸ τὸ δάκρυ !

Ὅταν κατεβαίνης στὸ γιालό,
Καὶ ἡ ψυχὴ σου ἡ πανώρη, κλαίη,
Ἔρχεται τὸ κῦμα τὸ λευκό,
Καὶ ὅλα τὰ τραγούδια μου σοῦ λέει.

Ἔτσι καὶ ἡ δόλια μου ψυχὴ
Θὰ ῥθῃ μιὰ φορὰ νὰ σ' ἀντικρύσῃ,
Καὶ στὸ ἀκρογιάλι σου κρυφὰ
Σὰν ἀφρομυρμούρισμα θὰ σβύσῃ.

Μαρίκα Πίπιζα Μαντζούνη

FELIX PHILIPPI

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ὑπὸ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α. ΔΕΣΜΙΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος).*

Μπλάγγεμπεργ

Δι' ἔργων ! Δὲν δύνασαι βεβαίως νὰ ἀπαιτήσῃς, ὅπως δώσω πίστιν εἰς τὰς ὠραίας ταύτας στιγμιαίας διαβεβαιώσεις. Ἴσως αὐταὶ προέρχονται ἐκ χαρᾶς ἕνεκα τῆς ἀνεπίστου σωτηρίας σου καὶ ἐκ φόβου ἐπὶ τῇ ἐπικειμένη στερήσει τῆς συζύγου σου. Δυνατὸν ὅμως ἐπίσης νὰ αἰσθάνησαι εἰλικρινῆ ὄντως μετάνοιαν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀναλογιζόμενος ὅτι πόσον ἦσο εὐτυχής. Ἀπόσθεσον τὸ παρελθόν, δεῖξον δι' ἔργων, ὅτι ἐγένεσο πάλιν ἀνὴρ καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ σοὶ τείνῃ φίλιαν τὴν χεῖρα ! Μέχρι τῆς στιγμῆς ὅμως ἐκείνης θὰ εἴμεθα ἐντελῶς ξένοι πρὸς ἀλλήλους.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ προηγούμενοι καὶ ὁ Φραγκίσκος

Φραγκίσκος

Ὁ κ. φὸν Μπέκ παρακαλεῖ . . .

Ὅσκαρ

Εἰπέ αὐτῷ, ὅτι δὲν εἶμαι οἶκος, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὸν δεχθῶ, ὅ,τι ἐπὶ τέλους θέλεις.

Φραγκίσκος

Νομίζω, ὅτι ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν φωνὴν σας. Ἐκτός τούτου δὲν θὰ μείνῃ πολὺ.

Μπλάγγεμπεργ

Δὲν ἤθελον νὰ μὲ συναντήσῃ ἐνταῦθα.

Ὅσκαρ

Περιμένε ὀλίγον εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Θὰ προσπαθῶ νὰ ἀπαλλαγθῶ αὐτοῦ τὸ ταχύτερον.

(Ὁ Μπλάγγεμπεργ ἀποχωρεῖ).

Παρακαλῶ τὸν κ. φὸν Μπέκ νὰ εἰσέλθῃ.

(Ὁ Φραγκίσκος ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ Ὅσκαρ καὶ ὁ φὸν Μπέκ.

Μπέκ

Καλημέρα, φίλτατε, πῶς εἴσθε ;

Ὅσκαρ

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ· τί ἀγαπᾶτε παρακαλῶ ; Ἔχω πολλὰς ἐργασίας.

Μπέκ

Μήπως εἴσθε κακοδιάθετος ; φαίνεσθε πολὺ ὠχρὸς.

Ὅσκαρ (ἀλλόφρων, μηχανικῶς).

Πολὺ ὠχρὸς, βεβαίως πολὺ ὠχρὸς.

Μπέκ

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ καθίσω ὀλίγον. Ὅλην τὴν νύκτα διήλθον ἄπνους. Ἡ κυρία σας καὶ ἡ δεσποινὴ ἀδελφὴ σας διεσκέδασαν καλὰ εἰς τὸν χορὸν ;

Ὅσκαρ

Παρακαλῶ πολὺ εἶπατέ μοι τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας. Διότι δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ, ὅτι μὲ ἐζητήσατε τοσοῦτον ἐπιμόνης διὰ νὰ μὲ ἐρωτήσητε ἀπλῶς περὶ τῆς ὑγείας ἐμοῦ καὶ τῶν οἰκείων μου.

(*) Ὅρα ἀριθμοὺς 17—22.

Μπέκ

Πολὺ ὀρθῶς, φίλτατέ μοι ! Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπασπολήσω πλέον ἐπὶ μακρὸν. Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μοὶ κάμητε χάριν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως.

Ὅσκαρ

Περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται ;

Μπέκ

Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ συνδράμητε ἅπαξ ἔτι. Καλῶς γνωρίζω, ἀγαπητέ μοι, ὅτι πολλὰν ἠναγκάστην νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειάν σας. Ἄλλ' αὕτῃ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ.

Ὅσκαρ

Λυποῦμαι !

Μπέκ

Ἄλλως πρόκειται περὶ χιλίων μόνον μαρκῶν !

Ὅσκαρ (περιτρέχων τὸ δωμάτιον).

Λυποῦμαι μὴ δυνάμενος νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Μπέκ (καθ' ἑαυτόν).

Ἄ ! Ἄ ! ὁ Μπλάγγεμπεργ !

(ἐντονώτερον)

Ἀκούσατέ με, παρακαλῶ, ἡσύχως, ἐντιμότε ! Κατὰ σύμπτωσιν σατανικὴν ὁ κ. Μπλάγγεμπεργ κατέχει συναλλαγματικὴν ὑπογεγραμμένην παρ' ἐμοῦ. Ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ αὐτοῦ φιλοφροσύνῃ ὁ κύριος οὗτος δὲν μοὶ δίδει βεβαίως καιρὸν νὰ εὕρω αὐτὸ τὸ ποσόν ! Μοὶ φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν προσέχετε.

Ὅσκαρ

Συγγνώμην ! Σήμερον δὲν ἔχω καιρὸν, μὲ περιμένουν.

(Θέλει νὰ ἀπέλθῃ).

Μπέκ (ἐγειρόμενος).

Εὐρίσκομαι ὄντως εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν.

Ὅσκαρ

Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μοὶ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον.

Μπέκ

Ἄδύνατον ; . . . Καὶ

(βεβιασμένως μειδιῶν)

δύναμαι νὰ μάθω τὴν αἰτίαν ;

Ὅσκαρ

Κατ' αὐτὸς ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω πολλὰς πληρωμάς.

Μπέκ

Καὶ προκειμένου περὶ τοιοῦτου ἀσημάντου ποσοῦ ! Βεβαίως ἀστειεύεσθε !

Ὅσκαρ

Βεβαιωθήτε, ὅτι οὐδεμίαν διάθεσιν ἔχω δι' ἀστειότητος.

Μπέκ (πολὺ ψυχρῶς).

Μοὶ ἀρεῖσθε λοιπὸν ἀπολύτως τὸ ποσὸν αὐτό ;

Ὅσκαρ

Ἀπολύτως.

Μπέκ

Λυποῦμαι πολὺ δι' ἐμέ . . . καὶ διὰ σᾶς.

Ὅσκαρ (ἐντεινὼν τὴν προσοχὴν του).

Τί ἐννοεῖτε ;

Μπέκ (ἡρέμως).

Ναί, καὶ διὰ σᾶς ! Ἐκ συμπτώσεως ἔμαθα ἐν πολὺ νόστιμον μυστικόν. Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι καθόλου δὲν θὰ εὐχαριστηθῶσι, διότι ἔλαβον γινῶσιν αὐτοῦ ὑμεῖς ὅμως, φίλτατε, θὰ μοὶ εἴσθε πολὺ εὐγνώμων ἐπὶ τῇ ἀνακοινώσει τῆς σκανδαλώδους ταύτης ὑποθέσεως.

Ὅσκαρ

Ὅμιλεῖτε ἀνιγματοδῶς ! Ἐξηγήθητε εὐκρινέστερον, παρακαλῶ.

Μπέκ (ἐν μεγίστῃ ψυχραμίᾳ).

Ἀμέσως. Σᾶς ἐρωτῶ ὅμως, εἰ ἐσθε διατεθειμένος νὰ μοὶ δανείσητε τὰ χρήματα ἀντὶ τῆς ἀποκαλύψεως, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς κάμω.

(εἰρωνικῶς).

Σᾶς βεβαίῳ ὅτι δὲν θὰ ζημιωθῆτε.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη εἶνε ὄντως χιλίων μαρκῶν ἀξίας !

Ὅσκαρ

Μυστικά, Κύριε, δὲν ἀγοράζω.

Μπέκ

Καλὰ, καλὰ, ὑπέθετον ὅμως, ὅτι θὰ ἐνδιεφέρεσθε περισσότερο περὶ τῶν οἰκείων σας.

Ὅσκαρ (ἐν ἐξάψει).

Τί σημαίνουν οἱ μυστηριώδεις οὗτοι ὑπαινιγμοί ; Ἐμπρός, ἐξηγήθητε !

Μπέκ (προσεκτικῶς παρατηρῶν περὶ ἑαυτόν· πολὺ βραδέως).

Κυρία τις—τὴν ὁποίαν καλῶς γνωρίζετε—ἐγκατέλειψε λίαν πρῶτὴ τὴν οἰκίαν της, ἂν καὶ κατεκλίθη χθὲς πολὺ ἀργά ! Βλέπετε, ὅτι ἔχω ἀκριβεῖς πληροφορίας.

Ὅσκαρ (βαίνων πρὸς αὐτόν).

Λοιπόν ;

Μπέκ

Δὲν πιστεύω, ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ, εἰάν πρῶταν τινὰ ἀναγνώσῃτε εἰς τὰς ἐφημερίδας ὑπὸ τὸν γαργαλιστικὸν τίτλον : «Μικρὸν οἰκογενειακὸν ἐπεισόδιον» τὰ ἐξῆς :

« Ἡ τόσον θελκτικὴ ὅσον καὶ ἀξιέραστος σύζυγος τοῦ γνωστοῦ Τραπεζίτου—ἃς εἴπωμεν π. χ. Χ.—διέρχεται συνήθως τὸς γλυκείας πρωῖνας ὥρας, τὰς εἰς τὸν ἔρωτα ἀφιερωμένας, εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον ἐνὸς τῶν διασημοτέρων δικηγόρων μας».

Ὅσκαρ (μόλις κατισχύων ἑαυτοῦ).

Κύριε !

Μπέκ (αὐθαδῶς μειδιῶν).

Δὲν εἶνε ὄντως χαριέστατον τὸ μικρὸν τοῦτο μυστικόν ; Λοιπὸν ἡ ἀπάντησίς σας ; (Τὴν στιγμὴν αὐτὴν παρουσιάζεται ὁ Μπλάγγεμπεργ, ὅστις καὶ πρὸ ὀλίγου ἐφάνη ἅπαξ ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων, καὶ διευθύνεται πρὸς τὸν Μπέκ.).

Μπλάγγεμπεργ

Θὰ σᾶς τὴν δώσω ἐγὼ : Εἴσθε ἄτιμος !

Μπέκ (κατάπληκτος μόλις δυνάμενος νὰ συνέλθῃ).

Σεῖς . . . εἰ . . . δῶ ;

Μπλάγγεμπεργ

Ναί, εὐτυχῶς, διὰ νὰ σοὶ ἀποσπάσω τὴν προσωπίδα, οὐ τὶ δάναέ !

Μπέκ

Θὰ μοὶ δώσητε ἱκανοποίησιν !

Μπλάγγεμπεργ

Ὅποταν θελήσητε !

Ὅσκαρ (ματαιῶς προσπαθῶν νὰ εὕρῃ καταλλήλους λέξεις, παρεμβαίνων).

Σταθῆτε ! Αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμέ. Ἰκανοποίησιν ζητῶ ἐγὼ ἀπὸ σᾶς. Ὁ φίλος μου Μπλάγγεμπεργ ἐξέφρασε τὴν περὶ ὑμῶν γνώμην του. Συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ πληρέστατα. Καὶ τώρα ἐξέλθε !

Μπέκ

Ἄ λ . . . Ἄλλὰ . . .

Όσκαρ

Οὐδὲ λέξιν πλέον! Ἐξω εἰς θέλεις νὰ ζήσης.

(Ὁ Μπέκ ἐξέρχεται ταχέως).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ὁ Ὁσκαρ καὶ ὁ Μπλάγγεμπεργ

Μπλάγγεμπεργ

Ἐνόησες! Μέχρι θανάτου!

Όσκαρ

Μέχρι θανάτου!

(πλήρης χαρᾶς).

Ἡ μόνη διέξοδος ἐκ τοῦ λαβυρίνου αὐτοῦ. Ἴδου ἡ ἀληθὴς σωτηρία. Ἐὰν πέσω ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς γυναϊκός μου, θὰ διατηρήσῃ αὐτὴ εὐμενὴ τὴν περὶ ἐμοῦ ἀνάμνησιν. Ἐὰν δὲ ζήσω...

Μπλάγγεμπεργ

... θὰ εἶνε ἡ πράξις αὐτὴ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἐπανόρθωσιν.

Όσκαρ

Καὶ ποῖος θὰ εἶνε ὁ μάρτυς μου;

Μπλάγγεμπεργ (τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα).

Ἐγώ!

ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ἡ αἴθουσα τῆς προηγουμένης πράξεως. Ἐπὶ τῆς τραπέζης λάμπα. Ἐν τῇ ἐστία πῦρ. Πρῶτα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ **Μαργαρίτα**, ἡ **Ἀγάθη** καὶ ὁ **Βίνδις**.

Μαργαρίτα

Ἐπὶ τέλους, εἰς πότε!

Βίνδις

Ἀδύνατον νὰ τὸ γνωρίζωμεν ἐκ τῶν προτέρων ἀκριβῶς. Εἰς τὸς ἐξ-ἠτο ἀκόμη σκότος ἀνεχώρησαν. Ἡ ὁδὸς μέχρι τοῦ μικροῦ δάσους εἶνε ἀρκετὰ μακρὰ, καὶ ἔνεκα τῆς ὀμίλης θὰ χρειαθοῦν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν μέχρι οὗ φθάσωσιν ἐκεῖ. Ἡ ἐκπλήρωσις ἀπαραίτητων διατυπώσεων, αἵτινες προηγούνται πάσης μονομαχίας, ἀπαιτοῦσιν ἐπίσης χρόνον τινά. Ἴσως ὁ Μπέκ δὲν προσήλθεν ἐγκαίρως καὶ τὸν ἀναμένουσι.

Μαργαρίτα

Τί ὥρα εἶνε τώρα;

Βίνδις

Ὁκτώ καὶ μισή.

Μαργαρίτα

Σβύσε τὴν λάμπα, Ἀγάθη. Θὰ εἶνε πλέον ἡμέρα.

(Ἡ Ἀγάθη σβύνει τὴν λάμπαν καὶ ἀνασύρει τὰ ἐπὶ τῶν παραθύρων παραπετάσματα, ἐνῶ ἡ **Μαργαρίτα** περιπατεῖ ἐν τῷ δωματίῳ).

Βίνδις

Ὁ Ἐδουάρδος μοὶ ὑπεσχέθη, ὅτι οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἔκβασις τῆς μονομαχίας θὰ μᾶς τὴν ἀναγγεῖλη ἀμέσως.

(πρὸς τὴν Ἀγάθη).

Ἐὰν δυστυχῶς δὲν τὸ ἐμάνθανες θὰ ἤμην ἐγὼ ἐκεῖ καὶ θὰ ἐπέστρεφον ἀμέσως.

Ἀγάθη

Χωρὶς σὲ πλησίον μου ἀδύνατον νὰ ἐπέζων τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀγωνίας!

Βίνδις (βεβιασμένως).

Μὴ ἀνησυχεῖς, ἀγαπητὴ μου! ὅτε καὶ ἐγὼ ἤμην σπουδαστὴς πολλὰκις ἐμονομάχησα καὶ ἐν τούτοις ἰδοὺ, ζῶ ἀκόμη.

Μαργαρίτα

Νομίζετε, Παῦλε, ὅτι θὰ ἐτελείωσεν ἤδη ἡ μονομαχία;

Βίνδις

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Ὁ Ὁσκαρ μετὰ τοῦ Ἐδουάρδου θὰ εὐρίσκωνται ἤδη καθ' ὄδον ἐπιστρέφοντες.

Μαργαρίτα

Εἶνε καλὸς σκοπευτὴς ὁ Μπέκ;

Βίνδις

Ὅπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι θὰ εἶνε βεβαίως καὶ αὐτὸς ἐξησκημένος εἰς τὰ καλουμένας ἱπποτικὰς τέχνας.

Ἀγάθη

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ὁσκαρ εἶνε ἐπίσης καλὸς σκοπευτὴς. Ὁ πατὴρ μου πολλὰκις τὸν ἐπέπληξεν ἔνεκα τῶν συγῶν αὐτοῦ σκοπευτικῶν ἀσκήσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἀνησυχεῖ τοὺς περιοίους.

Μαργαρίτα

Παρέλαβον καὶ ἱατροὺς μαζὺ τῶν;

Βίνδις

Βεβαίως.

(σιγή).

Ἀγάθη

ὦ! εἶνε ἀνυπόφορον. — Δὲν ἀκούεις;

Μαργαρίτα

Ὁχι.

Ἀγάθη

Μοὶ φαίνεται ὅτι κωδωνίζου.

(Σιγή).

(Ἡ Ἀγάθη παρὰ τὸ παράθυρον, ἡ **Μαργαρίτα** ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον, ὁ δὲ **Βίνδις** διατρέχει τὸ δωμάτιον).

Ἀγάθη (αἰφνιδίως).

Ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν ἔρχεται μία ἄμαξα! . . . εἶνε ἡ ἰδική μας . . .

(Ὁ **Βίνδις** τὴν πλησιάζει).

Βεβαίως, βεβαίως. . . διακρίνω τὸν Φραγκίσκον παρὰ τὸν ἄμαξηλάτην.

Βίνδις

Ἀπατάσα.

Μαργαρίτα

Τρέχει ἡ ἄμαξα;

Βίνδις

Πάρα πολὺ μάλιστα. Ἴδου, παρατηρήσατε ἡ ἴδια.

Μαργαρίτα (προσπαθεῖ νὰ ἐγερθῇ).

Τὰ μέλη μου παρέλυσαν, δὲν δύναμαι νὰ ἐγερθῶ.

Ἀγάθη

Ἡ ἄμαξα ὀλονεν πλησιάζει, ἰδοὺ, ἰδοὺ, αὐτή!!

(ἐν ἀπογοητεύσει).

Ἄ! κρῖμα! ἔλαβεν ἄλλην διεύθυνσιν!

(Σιγή).

Μαργαρίτα (λαμβάνουσα βιβλίον τι τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρισκομένων καὶ μηχανικῶς αὐτὸ ἀνοικοκλείουσα).

Ἀγάθη, ποῦ εἶνε ἡ Ἐλισάβετ;

Ἀγάθη

Πρὸ ὀλίγου ἤμην πλησίον τῆς καὶ ἐκοιμᾶτο. Ὁ ὕπνος ἐρρόδισε τὰς παρειάς τῆς. Ἐφαίνετο ὄνειρευομένη ἐνῶ γλυκὺ καὶ ἄγνόν μειδίαμα διεγράφετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς.

Μαργαρίτα

Σὲ παρακαλῶ πῆγαινε νὰ ἴδῃς τί κάμνει.

Ἀγάθη (ἀπερχομένη).

Πολὺ εὐχαρίστως.

Μαργαρίτα

Ἄ! ὄχι. μείνον κάλλιον ἐδῶ.

Βίνδις (καθ' ἑαυτὸν).

Ἐπρεπε ἤδη νὰ εἶχον ἐπιστρέψῃ.

Μαργαρίτα

Δὸς μοι ὀλίγον νερό, Ἀγάθη.

(Ἡ Ἀγάθη φέρει ποτήριον ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐκπίπτει τῶν χειρῶν αὐτῆς καὶ θραύεται).

Μαργαρίτα (ταρασσομένη).

Πόσον εἶσαι ἀπρόσεκτος!

Ἀγάθη (μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς).

Συγγώρει με!

(Μακρὰ σιγή. Ἀκουσίως πάντες παρατηροῦσιν ἀλλήλους ἐν ἀπογνώσει. Αἴφνης ἡ Ἀγάθη στρέφεται πρὸς τὸν **Βίνδις** καὶ κλαίουσα πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ).

Βίνδις

Τί ἔχεις, ἀγαπητὴ μου;

Ἀγάθη

Ἐχω τὴν προαίσθησιν, ὅτι ὁ ἀδελφός μου δὲν ζῆ πλέον!

Μαργαρίτα

Τί ἀνόητος προαίσθησις!

Βίνδις (ἐν μεγάλῃ ταραχῇ).

Θὰ σπεύσω πρὸς συνάντησίν των. Γνωρίζω τὸν δρόμον.

Ἀγάθη

Παῦλε, σὲ παρακαλῶ, μείνον ἐδῶ!

Μαργαρίτα

Πηγαίνετε, σὰς παρακαλῶ. Θὰ μοὶ κάμητε μεγάλην χάριν.

Βίνδις

Ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασα.

(Ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ **Μαργαρίτα** καὶ ἡ **Ἀγάθη**

(Ἡ Ἀγάθη περιμαζεύει τὰ συντρίμματά τοῦ ποτηρίου).

Μαργαρίτα

Θέλω νὰ ἴδω τὴν Ἐλισάβετ πῆγαινε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοὶ τὴν φέρῃς. (Ἡ Ἀγάθη ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ἡ **Μαργαρίτα** μόνη.

Μαργαρίτα

Ἐπὶ τέλους μόνη! Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην τὴν ὥραν ταύτην τόσο. τρομεράν! Τί θὰ ἀκούσω ἄρά γε μετ' ὀλίγας στιγμᾶς; Προαίσθημα ἀλγεινὸν συνέχει τὴν καρδίαν μου. Τί φοβερόν νὰ εἶσαι ἠναγκασμένη νὰ σκέπτησαι διηνεκῶς, νὰ μὴ δύνασαι νὰ ἐπιβάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου τὴν ἡρεμίαν, νὰ μὴ δύνασαι νὰ εἴπῃς: Δὲν θέλω πλέον νὰ σκέπτομαι, στήθε σκέψεις μοι ὅπως σταματᾷ ἡ τάλαινα καρδία, ἥτις δὲν πάλαι πλέον, ἀλλὰ μόνον σφραδάζει ἐτι ἐν βασάνοις καὶ ταλαιπωρίαις! Εἰς τίποτε δὲν ἔπταισα καὶ ἤμην ἀξία κρείττονος τύχης, ποτὲ ὅμως τοιαύτης!

(Σκέπτεται)

Ἐπιπλήξεις, ἐλπίδες, μοιραὶ κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ σου καὶ ἐν νέου ἐλπίδες καὶ πάλιν ἐπιπλήξεις! Διαρκὴς δ' ἐν! Ἐπιπλήξεις; Ἀλλὰ πρὸς τί; Αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν ἀθῶαν πάσης ἐνοχῆς. Τὸ ἐγκλημα ὅμως τὸ ὁποῖον διέπραξεν αὐτὸς κατὰ τῆς κοινωνίας, κατ' ἐμοῦ ἦτο μέγα! Ἰπάρχει ἐπὶ τούτῳ συγγνώμη, ἐξιλέωσις; Οὐδέποτε! Καὶ ὅμως καὶ ὅμως! Τὸ αἶσχος εἶχε καὶ δι' αὐτὸν ὄρια! Τὰ πάντα θὰ ἠνείχτο, οὐδέποτε ὅμως ὑβρίζομένην τὴν

γυναϊκά του! Δὲν ἀπώλεσε λοιπὸν πᾶν ἕγχοσ τιμῆς! Τὸ ἐπραξεν ἄρά γε ἐξ ὑπερηφανίας ἐπ' ἐμοί, ἐκ φιλοτιμίας, ἐξ ἀγάπης πρὸς ἐμέ; Ἀδιάφορον ἀρκεῖ, ὅτι τὸ ἐπραξες! Διεκινδύνευσε τὴν ζωὴν του πρὸς ὑπεράσπισίν μου! Χάριτας τῷ ὀφείλω καὶ νέου δεσμοί, ἀδιάλυτοι, μὲ συνδέουσιν ἐκ νέου πρὸς αὐτόν. Πιστῶς ἐξεπλήρωσα μέχρι τούδε τὸ καθήκον μου καὶ εἰς τὸ μέλλον, μετὰ τῆς αὐτῆς πίστεως θὰ ἐκπληρώσω αὐτό. Οὕτως ἔστω!

(Βαίνει πρὸς τὸ παράθυρον).

Ἡ συνήθης ἐπὶ τῶν ὁδῶν κίνησις. Οὐδεὶς φροντίζει περὶ τῶν λοιπῶν, οὐδὲ μετέχει τοῦ πόνου καὶ τῆς λύπης τοῦ πλησίον! Μὲ μακαρίζουσιν ἴσως ἐτι—ἐμέ, καὶ δὲν φαντάζονται καθόλου τὸ περὶ ἐμὲ κενὸν καὶ τὴν ἐρημίαν!

(Ἀκουμβᾷ ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου, παρατηροῦσα τὰ ἐκτός. Αἴφνης ταράσσεται).

Ἴδου ἡ ἄμαξά μας! . . . Ἄν καὶ ἡ ὀμίγη εἶνε τόσοσιν πυκνὴ, εὐκρινῶς ὅμως διακρίνω τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἄμαξηλάτου μας.

(Μετὰ ζωηρᾶς δράσεως).

Ἡ ἄμαξα πλησιάζει. . . ὁ Φραγκίσκος δὲν κάθεται ἐπὶ τοῦ δίφρου. . .

(Ἀνοίγει βεβαίως τὸ παράθυρον).

Ἡ ἄμαξα σταματᾷ. . . ἡ θύρα αὐτῆς ἀνοίγεται. . . Ὁ **Μπλάγγεμπεργ** . . . καὶ . . . ὦ! εἶνε μόνος!

(Καταπίπτει μετὰ φοβερᾶς ἀνακραυγῆς).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ **Μπλάγγεμπεργ** καὶ ἡ **Μαργαρίτα**, ἥτις στρέφεται πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν προσατενίζει μετὰ βλεμμάτων μεστῶν ἀγωνίας.

Μπλάγγεμπεργ (Κεκλιμένη κεφαλῇ ὑποκόφως τουθορίζων).

Τετ ἐλ ἐστ αὶ!

Μαργαρίτα (πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ).

ὦ! Ἐδουάρδε!

(Οὗτος τὴν ἀποθέτει ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον. Μακρὰ καὶ ἀγωνιώδης σιγή).

Μαργαρίτα

Καὶ ποῦ . . . ποῦ . . . εἶνε;

Μπλάγγεμπεργ

Ἐσκέφθην νὰ σὰς ἀπαλλάξω τῆς φοβερᾶς θέας. Ὁ **Βίνδις**, τὸν ὁποῖον καθ' ὄδον συνήτησα, θὰ φροντίσῃ περὶ ὅλων μετὰ τοῦ Φραγκίσκου.

(Σιγή).

Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ὀμιλήσω; μὲ ἀκούετε;

(Πρὸς στιγμὴν ἐντεινῶν τὰς δυνάμεις καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς).

Αὐτὸς καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα εἰς τὴν πρώτην ἄμαξαν. Ὁ ἱατρός ἐν τῇ δευτέρᾳ. Ὁ Ὁσκαρ ἦτο καθ' ὅλον τὸ διάστημα σοβαρὸς οὐχὶ ὅμως λυπημένος. Ὁμίλει ἀδιακόπως, ἀδιακόπως θέλων ἴσως οὕτω νὰ κατισχύσῃ τῆς ἐνδομύχου θυέλλης. Ὁ μεταξὺ ὕμῶν καὶ αὐτοῦ ἀποχαιρετισμὸς τὸν ἀνεξωογόνησεν. Ἦτο εὐτυχής, διότι τῷ ἐτείνετο ἐκ νέου τὴν χεῖρα.

Μετὰ πάθους, μετὰ θέρμης νεανικῆς περιέγραφε τὴν πιθανὴν ἐν τῷ μέλλοντι εὐτυχίαν του. Ἦτο τόσοσιν βέβαιος περὶ τῆς νίκης, ὥστε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη ἀπευκταῖόν τι. Ὅταν ἐπλησιάζομεν, κατέστη σιωπηλός. Ἀπαξ μόνον μὲ προσεῖδε καὶ τείνων μοὶ τὴν χεῖρα, μοὶ εἶπε: «Σὲ εὐχαριστῶ, σὲ εὐχαριστῶ». Εἶτα ἐσιώπησε.

(Διὰ τῆς δεξιᾶς θύρας ἀναφαίνεται ἡ Ἀγάθη προτιθεμένη νὰ σπεύσῃ πρὸς τὴν **Μαργαρίτα**. Ὁ **Μπλάγγεμπεργ** ἐν τούτοις διὰ νευμάτων τὴν ἀναγκαιεῖ. Ἡ **Μαργαρίτα** οὐδὲν τούτων ἀντιλαμβάνεται).

Μπλάγγεμπεργ

Ὁ Μπέκ ἤλθεν ἐγκαίρως. Ὅτε ὁ μάρτυς του με ἐπλησίασεν, ἔπως, κατὰ τὰ εἰωθότα, διαπραγματευθῆ μετ' ἐμοῦ περὶ συμβιβαστικῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς, ὁ Ὁσκαρ διὰ τῆς βίας με ἀνεχάιτισε: «Δὲν θέλω», μοὶ ἐψιθύρισε· «ὁ ἄθλιος πρέπει νὰ τιμωρηθῆ». Ὁ Ὁσκαρ με ἀνυπομονησίαν περιέμενε τὴν στιγμήν. Ὅτε ἡ ἀπίστασις ἐμετρήθη καὶ τῶ ἐνεχείρησα τὸ ὄπλον, εἶπε μόνον: «ἐπὶ τέλους».

(Ὁ Μπλάγγεμπεργ σιωπᾷ. Ἡ Μαργαρίτα ὑπεγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν παρακαλεῖ σιωπηρῶς ὡς ἐξακολουθήσῃ).

Μπλάγγεμπεργ

Ἰσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων: ὁ Μπέκ ὠχρὸς ἀλλὰ ψύχραιμος, ὡς ἄνθρωπος συνειθισμένος περὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ Ὁσκαρ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀντιπάλου του ἐγένετο ἐξ ὀργῆς καταπόρφυρος, ἐφαίνετο δὲ ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ τὸν καταδροχίθῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ Μπέκ, ὡς προκληθείς, εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς πρώτης βολῆς. Ἐβαλε... καὶ ὁ Ὁσκαρ κατέπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱατροῦ.

Μαργαρίτα

Ἰστερον;

Μπλάγγεμπεργ

Πᾶσα ἐλπίς ἐξέλιπεν. Ἡ σφαῖρα διετρύπησε τὴν καρδίαν. Τὸν ἐκαλύψαμεν καὶ τὸν ἀπεθέσαμεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μόνον ἀπαξ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα. «Παρακαλῶ τὴν Μαργαρίταν νὰ με συγχωρήσῃ». Ἦσαν αἱ ὕσταται αὐτοῦ λέξεις. Μετέπειτα ἐξέπνευσεν!...

(Ἡ Μαργαρίτα κλαίει ἑλαφρῶς. Μακρὰ σιγή).

Ἀπέθανεν ὡς ἀνὴρ! Οὐδὲν ὑπέλειφθη τῆς νευρικῆς ἐκείνης καταστάσεως, τῆς ἀσταθείας, ἣτις διέκρινεν αὐτὸν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, καθ' ἣν στιγμήν εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ μισητοῦ ἀντιπάλου του. Ὅτι καὶ ἂν ἐπραξέ προς θλάβην σοῦ καὶ ἐαυτοῦ τὸ ἐξιλέωσε διὰ τῆς πράξεως!

(Μετὰ πικρίας).

Βεβαίως δυσπιστεῖ τις πρὸς τὴν αἰώνιαν δικαιοσύνην, ἣτις ἀφήνει ἐν τῇ ζωῇ τὸν ἄτιμον ραδιοῦργον, ἀποκόπτει δὲ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς ἐκείνου, ὅστις ἐσχημάτισεν ἀκράδαντον θέλῃσιν νὰ ἀρχίσῃ νέον βίον, κρείττονα. Ὁ μόνος του σκοπὸς θὰ ἦτο, ἐὰν ἔζη, νὰ σὲ προσατενίσῃ μετ' ἡλαφρωμένης συνειδήσεως, ὁ μόνος του πόθος νὰ σὲ ἀνακτήσῃ. Καὶ ἡ συγγνώμη διὰ τὸ μέγα καὶ βαρὺ ἔγκλημα, ὅπερ διέπραξεν, εἶνε ἀξία τῆς εὐγενούς ὑμῶν ψυχῆς.

Μαργαρίτα

Τὸν ἐσυγχώρησα. Ὁ θάνατος, τὸν ὁποῖον ὑπέστη ὑπὲρ ἐμοῦ, τὸν ἐξαγνίζει καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ἀναβίῃ ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ τιμὴ τῆς συζύγου του ἦτο τὸ πολυτιμώτατον ἀγαθόν. Τοῦτο ἔστω ἡ μόνη παρηγορία τοῦ δυστυχούς βίου μου.

Μπλάγγεμπεργ

ὦ! Μαργαρίτα!

Μαργαρίτα

Ναὶ τοῦ βίου μου, ἔστις ἀπ' ἀρχῆς ἦτο δυστυχῆς!

Μπλάγγεμπεργ

Ὅτι καὶ ἂν σὰς ἔλεγον τὴν στιγμήν, αὐτὴν θὰ ἤσαν κενὰ! λέξεις, αἰτινες οὐδεμίαν θὰ παρεῖχον ἀνακούφισιν εἰς τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν σας. Ἄφετε νὰ ρεύσουν τὰ δάκρυά σας. Οὐδὲν! θὰ ἐπιτρέψω νὰ σὰς ταραξῆ τὴν στιγμήν ταύτην τοῦ πόνου. Διάγετε ἐν ἡρεμίᾳ τὸν βίον σας παραδεδομένη εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Ὅποτε ὅμως ποτὲ συνέλθητε

ἐκ τῆς καταπληξίας ὑμᾶς δυστυχίας, τότε, Μαργαρίτα, σκεφθῆτε καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

Μαργαρίτα (μετὰ πικρίας).

Καὶ τί δύναται νὰ μοὶ παράσχῃ τὸ μέλλον;

Μπλάγγεμπεργ

Τὸ μέλλον δὲν εἶνε τόσον ἀπελπι, τόσον σκυθρωπὸν ὡς τὸ παρελθόν. Βεβαίως ὄχι. Μάθετε νὰ λησμονῆτε.

Μαργαρίτα

Δὲν δύναμαι!

Μπλάγγεμπεργ

Ὁ χρόνος κατορθώνει τὰ πάντα!

Μαργαρίτα (μετὰ πικρίας).

Πολὺ ἀβέβαιος παρηγορία!

Μπλάγγεμπεργ

Ὁ χρόνος ἐπουλώνει πάσας τὰς πληγὰς.

Μαργαρίτα (μετὰ πικρίας).

Πάσας;

(Σιγή).

Ἐν μόνον μοὶ ὑπολείπεται ἔτι: Νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Μπλάγγεμπεργ

Μὴ ὀμιλεῖτε πλέον περὶ τούτου, σὰς παρακαλῶ.

Μαργαρίτα

Ὅχι, φίλε μου, κατ' αὐτὴν τὴν ὀδυνηρὰν στιγμήν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω τὰ πάντα, νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν θερμὴν, βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μου, ἣτις μόνον μετὰ τὸν τελευταῖον παλμὸν τῆς καρδίας μου θὰ παύσῃ. Καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ταύτην θὰ ἐμφυσήσω, θὰ ἐμφυτεύσω καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τέκνου μου. Ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων σας θὰ εἶνε εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν Ἐλισάβετ ὁ γνῶμων τοῦ μέλλοντος βίου μας. Ἴσως ἡ τύχη δευγῆθῃ εὐμενεστέρα πρὸς τὴν κόρην μου, ἴσως δυνηθῇ ποτὲ αὐτὴ τῆς μητρὸς τὴν εὐγνωμοσύνην νὰ...

Μπλάγγεμπεργ

Σταματήσατε, Μαργαρίτα, δὲν θέλω πλέον νὰ σὰς ἀκούω οὕτως ὀμιλοῦσαν. Οὐδέποτε πλέον! Καὶ πρὸς ἐμὲ ὡσαύτως

(Μετὰ δυσκολίας εὐρίσκων καταλλήλους λέξεις).

Ἡ τύχη ὑπῆρξε δυσμενῆς: διότι με ἐστέρησε τῆς μόνης φωτεινῆς ἀκτίνος, τῆς μόνης εὐτυχίας τοῦ βίου μου. Ὅποτε ὅμως κατ' ἔκτασιν ἐμαυτοῦ, ὅποτε ἀνεύρησα εἰς τὸ πεπρωμένον, ὠρκίσθη νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμᾶς καὶ νὰ σὰς προστατεύω κατὰ παντὸς κινδύνου. Τοῦτο ἐθεώρησα ὡς καθήκον μου. Καὶ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν καθήκοντος οὐδεμίαν ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη.

Μαργαρίτα (ἡρέμως).

Μεγίστη εἶνε ἡ πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνη μου. Οὐ μόνον χάριν ἐμοῦ ἐθυσιάσατε τὴν με ἀτρύτους κόπους κτηθεῖσαν περιουσίαν σας, ἀλλ' ἐπὶ μακρὸν ἔτι θὰ ἐργασθῆτε καὶ θὰ κοπιᾶσθε χάριν ἐμοῦ. Πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ ἀνταποκριθῶ πρὸς τὴν γενναίω ψυχίαν, τὴν μεγαλοφροσύνην χωρὶς νὰ...

(Θέλει νὰ τῶ τείνῃ τὴν χεῖρα, τὸν προσβλέπει καὶ ὑπὸ συγκινήσεως καταβαλλομένη, καταπίπτει αἶφνης ἐπὶ τινος ἀκακίαντρον ἐκβάλλουσα γοερούς λυγμούς. Ὁ Μπλάγγεμπεργ ἐκπληκτος σιγῇ).

Μαργαρίτα (ἀνατινασσομένη).

Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ. Μακρὰν, μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ. Ἡ ἀτμοσφαῖρα αὐτὴ με πνίγει!

Μπλάγγεμπεργ (μετὰ φρίκης).

Ποῦ θὰ ὑπάγητε, Μαργαρίτα;

Μαργαρίτα

Ἀδιάφορον ποῦ, μόνον μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ. Θέλω νὰ ἐνταφισθῶ ζῶτα εἰς μίαν ἀπόκεντρον, ἔρημον γωνίαν γῆς καὶ ἐκεῖ νὰ κλαύσω ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ μου.

(Ἡ δρᾶσις ἐφεξῆς καθίσταται ζωηροτέρα).

Μπλάγγεμπεργ

Εἶνε ἀδύνατον!

Μαργαρίτα

Καὶ ὅμως εἶνε ἀνάγκη.

Μπλάγγεμπεργ

Ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ τί σκοπεῖτε νὰ πράξετε;

Μαργαρίτα

Θέλω μόνον ἡσυχίαν, γαλήνην!

Μπλάγγεμπεργ

Δὲν συλλογίζεσθε τὴν κόρην σας;

Μαργαρίτα

Θὰ ἀγρυπνῶ ἐπ' αὐτῆς, ἥτις θὰ αὐξήσῃ πλησίον ἐμοῦ, τῆς μητρὸς τῆς.

Μπλάγγεμπεργ

Ἀδύνατον νὰ ὑποφέρητε τὸν μονῆρη αὐτὸν βίον χωρὶς νὰ ἔχητε πλησίον συμπάσχουσαν τινὰ καρδίαν.

Μαργαρίτα

Ἡ συναίσθησις, ὅτι ἔχω φίλους πιστοὺς καὶ μακρὰν, θὰ με ἐνισχύει.

Μπλάγγεμπεργ

Μαργαρίτα, πρέπει νὰ μείνητε ἐδῶ, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἐγκαταλείψητε. Πρέπει νὰ μείνητε χάριν τοῦ τέκνου σας. Ἡ τρυφερὰ αὐτὴ ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίᾳ δὲν δύναται νὰ ἀκμάσῃ, δὲν δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν διηνεκῇ θεᾷ τῆς δυστυχίας τῆς μητρὸς τῆς. Καὶ ὑμεῖς θὰ εἰσθε ἡ αἰτία. Βεβαιωθῆτε, ὅτι μόνον ἐδῶ δύνασθε νὰ ἀναλάβητε. (Ἡ Μαργαρίτα ποιεῖται σημεῖα ἀποποιήσεως). Ὁ εὐθυμὸς γέλως τῆς Ἀγάθης, ἡ εἰλικρινὴς, ἡ ἐγκάρδιος εὐθυμία τοῦ Παύλου, ἐπιδρῶσιν εὐεργετικῶς ἐπὶ πολυτήμονος καρδίας καὶ μίᾳ ἀκτὶς τῆς εὐτυχίας ἀμφοτέρων δυνατὸν νὰ διεισδύσῃ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σας καὶ νὰ καταυγασθῇ αὐτὴν. Ὅτι δὲ καὶ ἐγώ... θὰ σὰς ὑπηρετήσω... προθύμως... ἀπαύστως... (Ἡ φωνὴ του τρέμει ὑπὸ βαθείας συγκινήσεως)

Μαργαρίτα

Πιστέ, πιστέ μου φίλε!

Μπλάγγεμπεργ (μετὰ πάθους)

Ναί, Μαργαρίτα, διότι τὸ ἰδεῶδες μου εἶνε νὰ σὰς ἴδω εὐτυχῆ!

Μαργαρίτα (μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς)

Αὐτὸ οὐδέποτε, οὐδέποτε εἶνε πλέον δυνατόν!

(Ἡ Ἀγάθη καὶ ὁ Βίνδις εἰσέρχονται κρατοῦντες ἀλλήλους ἀπὸ τῆς χεῖρός.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ἡ Μαργαρίτα, ὁ Μπλάγγεμπεργ, ἡ Ἀγάθη καὶ ὁ Βίνδις

Μπλάγγεμπεργ

Οὔτε αὐτοὶ δύναται νὰ σὰς καταστήσουν εὐτυχῆ;

(Ἡ Ἀγάθη περιπτύσσεται τὴν Μαργαρίταν)

Ἀγάθη

Μαργαρίτα, πολυτίμος ἀδελφῆ μου! Ὁ μείνωμεν μαζὺ διὰ παντός. Ὁ σὲ βοηθήσωμεν, ὅπως ὑποφέρῃς τὴν δυστυχίαν!

Μαργαρίτα

Χρυσὸ μου παιδί, ἔσο σὺ εὐτυχῆς! (Φιλεῖ τὴν Ἀγάθην καὶ τείνει πρὸς τὸν Βίνδις τὴν χεῖρα.) Ἐμὲ ὅμως ἄφες μόνην!

Βίνδις

Ποτέ! Πρέπει, πρέπει νὰ μείνητε μαζὺ μας. Πῶς θὰ κάμωμεν ἄνευ ὑμῶν; Δι' ὑμᾶς εἰσθε ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς.

Μπλάγγεμπεργ

Ἰπελαμβάνετε ἑαυτὴν πτωχὴν καὶ ὅμως εἰσθε πλούσια, ὑπέρπλουτος, Μαργαρίτα. Αἱ δύο αὐταὶ νεαρὰὶ καρδίαι σὰς εἶνε ἀφωσιωμέναι, ἔχετε θελκτικὸν θυγάτριον...

Βίνδις (τείνων αὐτῶ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας)

... καὶ τὸν φίλον τοῦτον!

Μαργαρίτα (μετὰ ἐνδύμυχον ἀγῶνα).

Τὸν δεσμὸν τῆς φιλίας, τὸν ὁποῖον ἐν νέου συνήψαμεν τὴν στιγμήν ταύτην...

Μπλάγγεμπεργ (βραδέως καὶ πλήρης μελαγχολίας). Ὁ δεσμὸς τῆς φιλίας! (μετὰ πάθος) ἀδιάσπαστος καὶ αἰώνιος!

(Τῇ τείνει ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας. Προσβλέπουσιν ἀλλήλους μετὰ βαθυτάτου αἰσθήματος.)

Μαργαρίτα

Ἐφ' ὄρου ζωῆς!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ!

Χρυσὴ νυχτιὰ 'κείνη ἢ νυχτιὰ
Ποῦ ἤμουνα κοντά σου,
Καὶ τραγουδάκια μου 'λεγες
Βγαλμένα ἀπ' τὴν καρδιά σου!

Τώρα... μέσα στὴν ἀβυσσο
Λιποψυχοῦν ἀνάμα
Τὸ θλιβερό τραγοῦδί σου
Καὶ τὸ 'δικό μου κλάμα!

Μαρίκα Πίπιζα Μαντζούνη

ΕΙΣ ΤΑΡΤΟΥΦΟΝ

Μία νηστεία, ὅποια νᾶναι, δὲν ἀφίνει νὰ σοῦ φύγῃ
Καὶ τὰ χεῖλιά σου αἰώνια ψιθυρίζουν προσευχῆ
Τέτοιοι ἠρησκοί, σὰν ἐσένα, εἰς τὸν κόσμον εἶνε λίγοί
Θὰ εἶπῃ κανεὶς πὼς ἔχεις τὴν πλεῖσθ' ἁγία ψυχῆ.

Κᾶποιε ἐντολαῖς μονάχα σοῦ ξευφεύγουν—κατὰ λάθος!
Ὅτι, κάνεις ὅμως πάντα, θὰ τὸ κάνης μυστικά
Τοῦ γειτόνου σου τὸ κτήμα σοῦ ἀνάβει εὐθὺς πάθος,
Καὶ τὰ χέρια σου δὲν εἶναι ὄλως διόλου παστρικά...

Τοῦ θανάτου σου ἡ ὥρα ὅταν, ἄνθρωπ. σημάνη
Σὲ μεγάλη ἀπορία ὁ Θεὸς θὰ εὐρεθῇ
Τὴν διπρόσωπη ψυχῆ σου δὲν θὰ ξεῦρη τί νὰ κάνῃ
Εἰς τὸν ἀδὴν νὰ τὴν στείλῃ; Στὸν Παράδεισο νὰ λθῇ;

Ἄν' τὴν Κόλασι τὴν στείλῃ, τί θὰ γείνουν ἢ νηστείας;
Μὰ σιμὰ του νὰ τὴν πάρῃ ὁ Θεός; ἢ ἀδυνατῇ...
Γιὰ τὴν Κόλασι δὲν ἔχεις ὄσφ πρέπει ἀμαρτίας;
Γιὰ Παράδεισο δὲν ἔχεις ὄσφ πρέπει ἀρετῆ.

Ὁ Θεὸς 'μπορεῖ' τὸ τέλος δι' ἐσὲ ν' ἀποφασίσῃ
Ἐπαινο καὶ τιμωρία νὰ σοῦ δώσῃ φοβερά...
Ἀπὸ μιά μεριά,—γυναῖκα τρυφερῆ νὰ σοῦ χάρισῃ,
Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη, κακομοίρη,—νὰ σοῦ δώσῃ πεθερά

*ΛΛΞ. Κ. Περδικιόνης

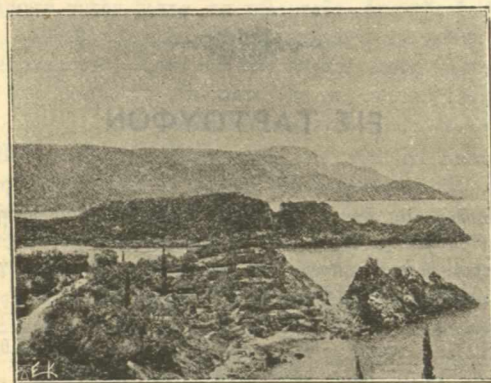
ΠΑΛΗΟΚΑΣΤΡΙΤΣΑ

«Les œuvres de l'art ne sont qu'un reflet pâle des œuvres de la nature.» A. Carr.

ΕΚΕΙ ψηλά, σὲ λόφο περιτριγυρισμένον ἀπὸ βράχους μεγάλους ποῦ τὸ κύμα ἔρχεται καὶ χτυπᾷ, πότε με ἄγριο βογγητὸ καὶ πότε με χαϊδευτικὸ μουρμούρισμα, εἶναι χτισμένο τὸ μοναστήρι τῆς Παληοκαστρίτσας, ἐν ἀπὸ τὰ πειὸ ὁμορφα θεάματα, ποῦ ἡ Κέρκυρα χαρίζει στὰ περιεργὰ βλέμματα τοῦ ξένου.

Τὸ παλαιὸ μοναστήρι με τ' ἀκάθαρτα κελλιά, τοὺς ψηλοὺς τοίχους, τὴ βρώμα καὶ τὰ μελαγχολικὰ πρόσωπα τῶν καλογέρων παρουσιάζει τὴν πειὸ ζωηρὰν ἀντίθεσιν με τὴ μαγικὴ τοποθεσίαν, ποῦ γύρω του ἀπλόνεται, τὸν πάντα ἑάστερον οὐρανό, ποῦ τὸ σκεπάζει καὶ τὴ γαλανὴ θάλασσα, ποῦ στὰ πόδια του κυλιέται.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παληοκαστρίτσας εἶναι ἀρχαῖον φρούριον τῆς Κερκύρας κείμενον 25 χιλιομέτρα πρὸς βορρᾶν τῆς πρωτεύουσας. Ἡ θέα ἀπὸ τῆς Παληοκαστρίτσας εἶναι τι μαγευτικόν. Ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτῆς δύναται τις νὰ διακρίνη καθαρῶς τὰ βουνὰ τῆς Ἰταλίας.

Κ' ἐνῶ ἡ μελαγχολία τοῦ μοναστηρίου σοῦ λέει «φυγε, σὰ μαγεμμένος, σὰ νὰ σοῦ σκλαβώνουν καρδιὰ καὶ νοῦ ἢ ὁμορφίεσ ποῦ ἀπὸ τὸν ἐξῶσθη στὰ μάτια σου με καμάρι καὶ περηφάνειαν παρουσιάζονται, σταματᾷς καὶ κυττάζεις.

Καὶ βλέπεις.

Καὶ βλέπεις ἕναν ἀτέλειωτον ὀρίζοντα, ἕναν οὐρανὸ ἀνοιχτογάλαζο καὶ ὀλοξέστερο, ποῦ ἐνόςω φτάνει στὸν ὀρίζοντα, κεῖ ποῦ ὁ ἥλιος βασιλεύει, παίρνει ἕνα χρωμα γλυκύτερο σὰ μετὰ τι μαλακὸ καὶ γυαλιστερό.

Κι' ὅπως ὁ ἥλιος βασιλεύει, ρίχνωντας εἰς

τὸ ἄπειρο τὲς ὑστέραις ἀχτίνες του, ποῦ παίρνουν τὸ κρυφτὸ με τῶν δένδρων τὲς οἰκίαι, τότες τὸ χρωμα τῆς θάλασσας καὶ τ' οὐρανοῦ ἀλλάζει καὶ σχηματίζει ἐδῶ καὶ κεῖ λουλούδια φανταστικά—κόκκινα καὶ γαλάζια—βαθεῖα κεντήματα στὸ καταγάλανο μετὰ τι

Καὶ τὸ βράδυ... ἄχ! τὸ βράδυ! ὅταν τὸ φεγγάρι—τῆς νύχτας βασιλείας—προβαίνει νὰ φωτίσῃ σιγὰ σιγὰ τὴν πλάση καὶ νὰ πάρῃ τὸ δροσερὸ λουτρό του στὰ μαγεμμένα νερά τῆς Παληοκαστρίτσας, καμωμένα νὰ μελαγχολήσῃ τὸ φιλόσοφο καὶ νὰ κάμουν ποιητὴ τὸν σκεπτικιστὴν, τότες τὸ χρωμα τῆς θάλασσας καὶ τ' οὐρανοῦ γίνεται κόκκινο σὰν τὸ πρόσωπο ντροπαλῆς παρθένου, ὅταν ἀνταμόνη τῆς καρδιάς της τὸν ἀγαπημένο, καὶ τὸ φεγγάρι λουσιμένο στὰ πολυχρωμα κύματα φαίνεται χάρισμα μάγισσας σταλμένο γιὰ νὰ σκλαβώσῃ τοὺς ρωμαντικούς.

Κι' ἂν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ ψαρᾶς ποῦ μέσ' τὴν βάρκα του ἀναπαύεται ἀπὸ τὸν κόπο τῆς ἡμέρας, ταραξῆ τὴν γαλήνη τῆς νύχτας με τοὺς τρεμουλιαστοὺς κι' ἀρμονικοὺς ἤχους τοῦ τραγουδιοῦ του, τότες, ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ θεατὴς, ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ἢ καλλιτέχνης ποιητὴς, χωρὶς νὰ θέλῃ, θὰ πιστέψῃ καὶ θὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν Ἀθανασία. Κι' ἂν ἐκείνη τὴν ἀλησιμόνητη στιγμὴ, μπροστὰ στὸ ἀλησιμόνητο θέαμα, ποῦ σοῦ σκλαβώνει καρδιὰ καὶ φαντασία, πέσῃ τὸ μάτι στὸ μοναστήρι καὶ ξεχωρίσῃ ἀπὸ μακριὰ τὸ μαῦρο ράσο τοῦ καλογέρου, ποῦ ἀνεδαίνει σιγὰ τὸ λόφο, ἀκουμπώντας στὸ χοντρό του ραβδί, δὲ ἴσῃ παρα νὰ φωνάξῃς, ὅσο ψυχρὸς κι' ἂν εἶσαι, τοῦ τυφλοῦ ἐκείνου:

«Ἐβγα πὸ τὸ κελί σου καλόγερε βγάλε τὸ χονρὸ ράσο, ποῦ σκεπάζει τὸ σῶμά σου τὸ ἀδυνατισμένο ἀπὸ τὴν νήστεια, κόψε τὰ μακριὰ σου μαλλιά, ποῦ δὲ σ' ἀφήνουν νὰ ἴδῃς τῆς φύσης τὲς ὁμορφίαι, λησιμόνησε τὲς ψαλμουδιές, ποῦ, χωρὶς νὰ νοιώθῃς, μουρμουρίζεις καθ' ὅσιν στιγμὴν στὸ Θεό σου, ἄφησε τὲς ψυχρὲς πλάκες τῆς ἐκκλησίας σου, κ' ἔχωντας ἀπέναντι τὸν Οὐρανὸ—τὴν Θεῖαν του μορφὴν—μπρὸς τὴν ἀθάνατη Φύση—ἔργο τοῦ πνευλιου σου—καὶ μὲ τὸν ἄσπετον τὲς ὁμορφίαι ποῦ ὀλοφάνερα σοῦ δείχνουν τὴν Ἀθανασία τοῦ Δημιουργοῦ, ἔλα γονάτισε, παρακάλεσε κ' εὐχαρίστησε τὸ Θεό.

Ἡ Εἰκόνας τῆς ἐκκλησίας σου εἶναι ἔργον ἀνθρώπινο ἢ Φύση εἶναι τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πλάστη».

(Κέρκυρα) Εἰρήνη Ζαβιτζιάνου Δενδρινου.

Ο ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΛΛΗΝ ΙΑΤΡΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΛΑΔΟΣ

Ἡ λαμπρὰ εὐδοκίμησις τῶν Ἑλλήνων εἰς ἕνα ὀριζόμενον κλάδον ἐπιστήμης ἐν Γαλλίᾳ, ἐνῶ ἡ λυπηρὰ κατάπτωσις τῶν Ἐπιστημῶν ἐν τῇ πατρίδι μας ὁμολογεῖται ὑφ' ἀπάντων, εἶνε γεγονός, τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖ μὲν τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν διὰ τὴν εὐδοκίμησιν ἐκείνων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου γεννᾷ σκέψεις λυπηρὰς διὰ τὴν κατάστασιν τῆς Ἐπιστημονικῆς παρ' ἡμῖν. Ἀφίνομεν εἰς ἄλλους νὰ ἐξετάσωσι τὸ αἶτιον τῆς διαφορᾶς καὶ τῆς ἀντιθέσεως ταύτης. Καὶ πρέπει βεβαίως νὰ ἐξετασθῇ. Εἶνε ἀνάγκη ἐθνικὴ.

Ἡμεῖς περιοριζόμεθα σήμερον εἰς τὴν περιγραφὴν οὕτως εἰπεῖν τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐθνικῆς ἀναπτύξεως καὶ Ἐκλάμψεως ἐνὸς κλάδου ἐπιστήμης.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19 αἰῶνος τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα διέπρεψεν ἐν Γαλλίᾳ διὰ τῶν ἱατρῶν.

Ὁ μακαρὶτης Δαμασκηνὸς καὶ ὁ κ. Κ. Πανᾶς κατέκτησαν θέσιν λαμπρὰν ὡς ἱατροὶ ἐν Παρισίοις. Διὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν καὶ τῶν ἐρευνῶν ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων ἀνέβησαν εἰς τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις καὶ κατέκτησαν τὰς μεγάλας τιμὰς.

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων εἰς τὴν ἱατρικὴν Σχολὴν κατέκτησε τὴν Καθηγησίαν διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ἰκανότητος εἰς Κεφαλληνίαν, ἐν δὲ Παρισίοις, διαπρέπει, καίτοι νεώτατος ὁ κ. Σπυριδῶν Κλάδος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἑξοχὸς ἱατρικὴ ἰδιοφυΐα ἀνοίγει ἐνδοξον στάδιον.

Τὸ περίεργον καὶ ἐκτάκτως σπάνιον ὡς πρὸς τὸν ἱατρὸν Κλάδον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τοῦ 13 αἰῶνος, ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ταύτῃ, πάντοτε διαδοχικῶς, ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, ὑπῆρχεν εἰς ἱατρὸς καὶ ἱατρὸς ἑξοχός. Τὸ δὲ θαυμασιώτερον εἶνε τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Χίου ὁ ἱατρὸς Μαρίνος Κλάδος, ἐγκατασταθεὶς ἐν Σμύρνῃ εἶχε τρεῖς υἱοὺς ἱατροῦς.

Οἱ Κλάδοι κατάγονται ἐξ ἀρχαίου καὶ εὐγενοῦς οἴκου Βυζαντινοῦ. Τῷ 963 ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς ἔστειλεν εἰς Κρήτην δέκα ἀντιπροσώπους καὶ Κοσμητόρας, ἐκ τούτων ἦτο καὶ Κλάδος ὁ ἐπιλεγόμενος Λιγανός.

Ἐκτοτε ἀπεστάθη ἡ οἰκογένεια ἐν Κρήτῃ. Οἱ Βενετοὶ ἀπένευον αὐτῇ τίτλον Εὐγενείας καὶ ἀνέγραψαν εἰς τὴν Χρυσῆν Βίβλον (Libro d'oro), ὡς ἱστορεῖ, ὁ παλαιὸς Βενετὸς Ἱστορικὸς Σανούτος καὶ ἀναφέρει καὶ ὁ ἡμέτερος Κ. Κονδυλάκης ἐν τῇ ἱστορίᾳ του.

«Noblesse oblige». Τὸ Γαλλικὸν τοῦτο ρητὸν τῶν

Γάλλων εὐγενῶν, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς Κλάδους. Διότι δὲν διέπρεψαν μόνον ἐπὶ ἱατρικῇ ἐξοχότητι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φιλάνθρωπιᾳ καὶ ἐπὶ φιλοπατρίᾳ.

Ὁ Μαρίνος Κλάδος, ὦν προανεφεραμεν, ἦτο ἐν Χίῳ εἰς τῶν κηρύκων τῆς ἐπαναστάσεως. Λιγμάλωτιζέται ὑπὸ τῶν τούρκων, ἀναγνωρίζεται, καταδικάζεται εἰς βασανιστήρια, ἀλλὰ τὴν νύκτα, πρὸ τῆς ἐτελέσεως κατορθώνει καὶ διαφεύγει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ ταῦτα, ἐγκαθίσταται ἐν Σμύρνῃ, ὅπου ἐκτὸς τῆς ἱατρικῆς, ἐξηκολούθησε τὴν πατριωτικὴν ἀποστολὴν του, ἰδρύσας τὴν πρώτην Ἑλληνικὴν ἐν Σμύρνῃ ἐπιμετεία, τούτου υἱὸς ἦτο ὁ πολυμαθὴς ἱατρὸς Γαληνὸς Κλάδος, ὅστις ὑπῆρξε τὸ κέντρον τοῦ ἐν Σμύρνῃ Ἑλληνισμοῦ καὶ εἰδίματα καθ' ὅλον τὸν βίον δωρεὰν τὰ φιλοσοφικὰ μαθήματα ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ, ἧς ἦτο ἑφορός. Τοιαύτη ἦτον ἡ φιλάνθρωπιᾳ καὶ ἡ χρηστότης τοῦ ἀνδρός, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, συμβάντα πρὸ ὀλίγον ἐτῶν, ὀλόκληρος ἡ Σμύρνη ἔκλαυσε καὶ ἠκολούθησεν ἐν κατανοῦσι τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ, εἰς τὸ πλεθσίον τῆς Σμύρνης δροσερὸν χωρίον Βουτζᾶ, (τὴν Κηφισσιάν τῆς Σμύρνης) ὅπου κατόκει, χιλιάδες δὲ πενήτων, μὴ ἔχοντες νὰ πληρώσωσι τὸν σιδηρόδρομον, μετέβησαν πεζοί, εὐλογοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ εὐεργέτου του.

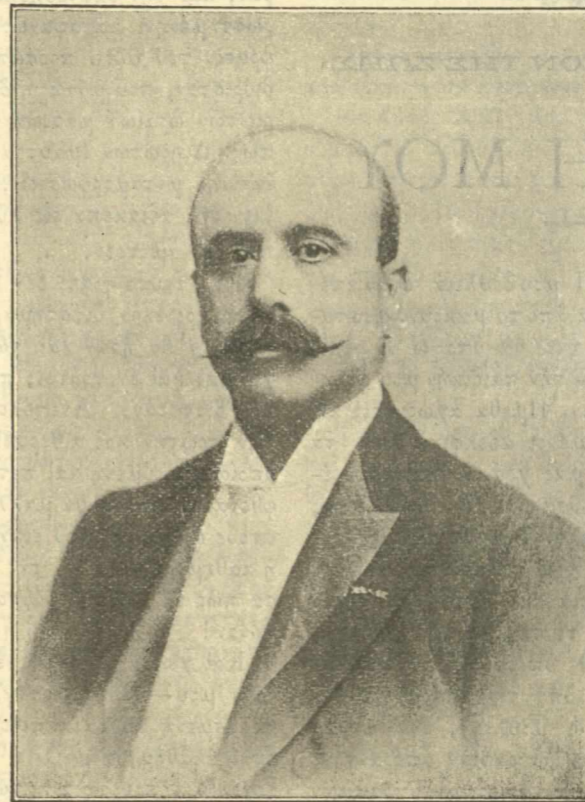
Τοιοῦτων προγόνων καὶ τοιοῦτου πατρὸς υἱὸς εἶνε ὁ νῦν ἐν Παρισίοις διαπρέπων ἱατρὸς Σπυριδῶν Κλάδος. Ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἠρίστευε καὶ ἐβραβεύετο εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς. Ἀπὸ τοῦ 1884 εἶνε ὁ διευθύνων τὰ γυναικολογικὰ ἐν τῷ πρώτῳ Νοσοκομείῳ τῶν Παρισίων, τῷ περιώνυμῳ Hôtel Dieu.

Λαμπρὸν εἶνε τὸ ἐπιστημονικὸν μέλλον τοῦ ἱατροῦ Κλάδου ἐν Παρισίοις. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς πατρικῆς ἐξοχότητος ἐκληρονόμησεν ὁ ἱατρὸς Κλάδος παρὰ τῶν προγόνων αὐτοῦ καὶ ἄλλα προτερήματα, ἕνεκα τῶν ὁποίων οἱ μετ' ἑαυτοῦ ἰδίαζόντως τὸν ἐκτιμῶσιν, ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες καὶ ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἐσπούδασαν ἐν Παρισίοις πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὸν τιμῶμεν.

Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν συμπεριφορὰν ἔχει τὸ ἀρωμα τῆς εὐγενείας, τὸ ὁποῖον μόνῃ ἡ γέννησις δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τοῦ ὁποῖου ἐστεροῦντο ἄλλοι Ἕλληνες, καίτοι ἄλλως ἑξοχοί. Τὴν τοιαύτην εὐγένειαν, τὴν ὁποῖαν ἔθνη τινὰ ἀδυνατοῦν νὰ αἰσθανθῶσιν, οἱ Γάλλοι ἐξαίρετως διακρίνουν καὶ ἐκτιμοῦν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων ἐκληρονόμησε καὶ ὄντως Ἱπποκράτειον φιλάνθρωπιαν. Ὁ ὄρκος τοῦ Ἱπποκράτους δὲν ἐμπαίζεται οὔτε ἐπιρκεῖται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Κλάδου, ἀλλ' ἐκτελεῖται εὐσυνειδήτως.

Οἱ νέοι συναδέλφιοι ἡμῶν οἱ μεταβαίνοντες εἰς Παρισίους εὐρίσκουσι κατὰ τὴν κοινήν καὶ ὁμολγώμενα πάντων ὁμολογίαν παρὰ τῷ ἱατρῷ Κλάδῳ ὄντως πατριωτικὴν καὶ συναδελφικὴν ἀγάπην καὶ ὁδηγίαν.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΛΑΔΟΣ
Ἑλληὶ ἱατρὸς ἐν Παρισίοις.

Καίτοι ἀποκατασταθείς καὶ πολιτογραφηθείς ἐν Γαλλίᾳ καὶ τιμώμενος ἐξ ὄχλου καὶ ἀπὸ τοῦδε ἀναγνωριζόμενος ὡς μέλλον Καθηγητῆς τῆς ἐνδοξοτάτης καὶ λαμπροτάτης ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ κόσμου, ὁ Ἰατρός Κλάδος εἶνε καὶ θελεῖ νὰ εἶνε καὶ καυχᾶται ὅτι εἶνε Ἕλληνας τὴν γλῶσσαν, τὴν προφορὰν, τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν. Εἰς πάσα; τὰς ἐθνικάς συνδρομάς, κατὰ τὰς ὁποίας πολλοί, ἴσως οἱ πλεῖστοι, ἑκατομμυριοῦχοι Ἕλληνας τῶν Παρισίων, Ἕλληνας μόνον ὅταν πρόκηται περὶ δανείων, περὶ αἰτῆς δόξης τῆς ἄρκτους καὶ περὶ παρασῆμων, ἀλλὰ κατὰ τὰς συνδρομάς ἀνοῦνται, ὅτι εἶνε Ἕλληνας, ὁ Ἰατρός Κλάδος, πρωτεύει ἄνευ ἐπιδείξεως, πρωτεύει ὡς Ἕλληνας γνήσιος, ὅπως πρωτεύει καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ἐπιστήμων. Ἡ μήτηρ Ἕλλάς δύναται νὰ καυχᾶται ἐπὶ τοιούτῳ τέκνῳ.

Α. Ἀσκληπιάδης.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ

ΠΡΩΤΗ μου δούλειά ὅταν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ μακρυνὸ μου ταξίδι, ἦτο νὰ ὑπάγω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν παιδικὴν μου φίλην Μάρθαν. Ἡμεῖθα ἀχώριστοι καὶ ἀγαπημένοι ἀδελφικά ἀπὸ τὰ μικρά μας χρόνια, καὶ πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἴδω, ἰδίως δὲ ἤθελον νὰ μάθω ἐὰν θὰ ἐξ-ακλουθῶσε νὰ τρέφῃ τὰς παραδόξους ἐκείνας ἰδέας. Γιατί σὰν ποιήτρια ποῦ ἦτο—καὶ εἶχεν ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένον τὸ σπέρμα τῆς ποιήσεως μέσα τῆς—ἠρέσκετο καθ' ὑπερβολὴν νὰ διαβλέπῃ τὸν κόσμον πάντοτε ὑπὸ τὴν ἑτέραν αὐτῆς ὄψιν, νὰ τὸν θεωρῇ, ὅπως μουλεγε, ἕνα μεγαλοπρεπὲς πανόραμα, μίαν ζωγραφίαν ἀπέραντον, ἀπλουμένην ἐμπρὸς τῆς εἰς ἁρμονίαν γραμμῶν καὶ μαγεῖαν χρωμάτων. Οὐδέποτε ἤθελε νὰ τῆς λέγετε, ὅτι ὁ κόσμος εἶνε ἀχάριστος, πῶς ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἀδιαλείπτως προσκόπτει ἐπὶ πικριῶν καὶ θλίψεων, νὰ τὴν ἀφυπνίζετε ἀπὸ τὰ πλάνα τὰ χουσαῖ τῆς φαντασίας τῆς ὄνειρα, καὶ νὰ τὴν φέρετε εἰς τὴν ἀπίστευτον τοῦ κόσμου πραγματικότητα. Καὶ τὸ σπουδαιότερον πάντων δὲν σὰς ἄφινε νὰ τῆς κόμειτε ποτὲ λόγον περὶ θανάτου ἔστω καὶ ὄλως ξένου πρὸς αὐτὴν προσώπου. Ἦτο ἀπὸ τὰς ὑπάρξεις ἐκείνας τὰς πλασμαμένας νὰ παθαίνονται, νὰ παίζου, νὰ συγκινοῦνται καὶ νὰ κλαίου διὰ τὰ ἐλάχιστα. . .

Καὶ ὅταν ἐπήγαινα εἰς τὸ σπίτι τῆς, αὐτὰ ἀκριβῶς ἐσκεπτόμην καθ' ὁδόν, καὶ ἤμουν πολὺ περιέργως πῶς θὰ τὴν ἐπανεβλεπα. Τὴν εὗρηκα καθήμενη ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸν καναπέ, μετὰ τὴν κεφαλὴν τῆς ἐστρηγμένην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἄλλης ἐφυλλομετροῦσεν ἀσυνείδητα κάποιον χουσόδετον βιβλίον.

Μὲ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως μόνις μὲ εἶδε, καὶ ἔσπευσε νὰ μὲ ὑποδεχθῇ. Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ μικρὸν τῆς σαλονάκι καὶ μοῦ προσέφερε κάθισμα. Ἦρχισε νὰ μ' ἐρωτᾷ ἔπειτα μετ' ἐνδιαφέροντος πῶς ἐπέρασα στὸ ταξίδι καὶ περὶ ὄλων ἐν γένει τῶν οἰκογενειακῶν μου, ἐν ᾧ ἐγὼ δὲν ἤμποροῦσα νὰ κρατήσω μίαν κραυγὴν ἐκπλήξεως ἅμα τὴν εἶδα, σχεδὸν τρέμου, νὰ συνέλθω ἀπὸ κάποιαν ἀλλόκοτον, ἀκατανόητον συγκίνησιν, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν ἐκείνην μ' ἐκυρίευσε. Προσπαθῶσα ν' ἀναγνωρίσω ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὴν παλαιάν μου σύντροφον τῶν παιδικῶν μου χρόνων, καὶ τὰ χεῖλη μου ἄθελα ἐψιθύρισαν: Ποία μεταβολή!

Τὴν εἶχα ἀφήσει τόσον εὐμορφὴν καὶ ἄρρεβαν, καὶ τὴν ἐπανεβλεπα τώρα χλωμὴν καὶ ἀρρωστημένην, καταφανῶς μελαγχολικὴν, μίαν ἐκφράσιν τοῦ ὄλου προσώπου τῆς ἐδουλοῦν ἀπρόσδιόριστον, ποῦ μόνον ἡ διατηρουμένη ἀκόμη χάρις τῶν ὠραίων ματιῶν τῆς τὴν ἐγλύκαινε κάπως. Διηρώτων ἐμαυτὸν τὴν αἰτίαν τῆς προώρου ἐκείνης μεταμορφώσεως, ἐν ᾧ μέσα ἡ ψυχὴ μου ἐκινεῖτο ἀδιάκοπα εἰς λύπην μεγάλην, εἰς συμπάθειαν ὁμίτρον. . .

Καὶ τοῦτο γιὰτὶ δὲν εἶχε περάσει πολὺ ἀπὸ τότε χρονικὸν διάστημα, εὐτε περὶ ἑξήκοντα τῶν σαράντα θὰ ἦσαν καὶ τῶν δύο μας μαζὺ τὰ χρόνια, καὶ ἐν τούτοις παρετήρησα κατὰ πλεονεκτητικὴν διαφορὰν. Ἀνεπόλουν εἰς τὴν μνήμην μου τὴν πρώτην καὶ αἰθερόπλαστην ἄλλοτε κόρην, ἡ ὁποία χαρούμενη καὶ πεταχτὴ ἔτρεχε μετὰ ἄφθονα καὶ ὀλόξανθα μαλλιά τῆς χυμένα ἄτακτα στοὺς ὤμους νὰ μοῦ εἰπῇ κἀένα τῆς ποίημα—ἡ καθημερινὴ τροφή τῆς ψυχῆς τῆς—καὶ θαρροῦσα πῶς ἐβλεπα τὸ φάντασμα τῆς, τὴν σκιάν τῆς μόνον!

Καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἐξύπνησε μέσα εἰς τὸν νοῦν μου—σὰν ὄνειρο γλυκὸ λησμονημένο—μία περασμένη ἡμέρα, κάποιον τῆς ζωῆς μας δειλινόν, ὅταν ἐκαθήμην μαζὺ σ' ἕνα καναπέδακι τοῦ ἐξοχικοῦ κήπου τῆς, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, τὰ βαθύσκιωτα, ἀνόμμεσα στὰ πανεύσσμα μύρα τῶν κρίνων καὶ τριανταφύλλων.

Ἐκεῖ, καθήμενη δίπλα μου ἡ Μάρθα, μετὰ τὴν παλμοὺς χαρᾶς μου ἀπήγγειλε τὰ πρῶτά τῆς ποιήματα, διὰ τὰ ὁποῖα εἶχε καταναλώσει τὰς εὐτυχιστέρας ποῦ βίου τῆς ἡμέρας. Καὶ ὅταν ἐτόλμησα—πῶς τὸ ἐνθυμοῦμαι!—νὰ τῆς παρατηρήσω γιατί εἶνε τόσον αἰσιόδοξος εἰς τὰ ποιήματά τῆς, γιατί δὲν γράφει καὶ ἐκείνη ὡσὰν ποιήτρια ποῦ ἦτο, κἀτι τι διὰ τὴν ἀηδίαν τῆς ζωῆς, διὰ τοῦ κόσμου τὰς μεσσηριᾶς, ἐγύρισε μ' ἕνα χαριτωμένον κίνημα τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ μοῦ ἀπεκρίθη:

—Μὰ γιατί θέλεις νὰ μὲ πειράζης; Δὲν σοῦ εἶπα, ὅτι δὲν ἀρέσκουμαι νὰ γράφω τέτοια ποιήματα; Τί ἔχω νὰ κόμω ἐγὼ μετὰ τὸν κόσμον; Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ ψάλλω τὰ αἰθέρια, τὰ ὑπερκόσμια τοῦ Πλάστου κτίσματος, νὰ ἐξυμῶ τὰ ἀπειρα καὶ ποικιλοτρόπως ἐκδηλούμενα τῆς φύ-

σεως θείλλητρα. «Μὰ δὲν εἰξέυρεις τί ὠμορφος ποῦ μοῦ φαίνεται ὁ κόσμος!» Συνείθιζε νὰ προσθέτῃ πάντοτε εἰς κάθε εὐχάριστον συνμιλλίαν μας καὶ ἐγελοῦσε ὑστερα πρὸς πείσμα μου τὸ γέλοιο ἐκεῖνο τὸ ἀπαλό, τὸ παιδικαίσιον, ποῦ μοιάζει σὰν τὸ τραγοῦδι τοῦ τέττιγος, ποῦ ψάλλει μέσα στὰ λιποῦρια τοῦ καλοκαίριου.

Καὶ τώρα ποῦ τὴν ἐκύτταξα κατόματα καὶ ἐνοιωθᾶ ὀλόκληρον τὴν καρδίαν μου νὰ συγκλονίζεται ἀπὸ κάποιο βαθὺ καὶ ἀόριστον παράπονον, ἐπαρὰ ἐξήγησα πόσον εἶχε δίκαιον ἡ Μάρθα τότε ποῦ ἐσκεπτετο τοιοῦτοτρόπως γιὰ τὸν κόσμον. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ποῦ ἀνθόφορτος ἐλευλούδιζε τριγύρω τῆς ὁ κήπος τῆς νεότητος καὶ τόσον εὐκόλα αὐτὰ παραμύθια τὴν ἐπλάνευαν». Τὰ ὄνειρά τῆς τὰ πλοῦσια ἐβλεπεν ὅλα ἐνσαρκούμενα, ἡ εὐτυχία ἐμύρωνε τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἐχάριζε μ' ἀπλοχερῆ τὰ δῶρά τῆς τ' ἀτίμητα. . . Πλημμυροῦσα ὅλη ἀπὸ ζωὴν, ποῦ θερμὴ ἐπάλλετο μέσα στὰς φλέβας τῆς καὶ ἀθήα ὅπως ἦτο, δὲν ἐγνώριζεν εὐδὲν ἄλλο παρά τὰς «μαγίσσας καὶ τὰς ἡγεμονίδας τῶν ὀνείρων τῆς». . .

Ἀλλὰ, πάλιν ἐσκεπτόμην, μήπως παρήλθον πολλὰ ἀπὸ τότε χρόνια; Δὲν ἦτο τόχα νεαρὸτάτη ἀκόμη; Γιατί λοιπὸν νὰ μεταβλήθῃ τόσον ἀπίστευτα; Καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιμόνου βασιανίζουσας ἐκείνης σκέψεως, προσπαθῶσα νὰ ἀνακαλύψω ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς νὰ μαντεύσω, εἰ δυνατόν, κἀτι τι ἐκ τῶν κινήματων, ἐκ τῶν λόγων τῆς, τέλος τὴν μεταβολὴν ἐκείνην!

Ἡ Μάρθα εἶχεν ἐννοήσει βεβαίως πᾶν ὅ,τι ἐπαθαίνετο ἐντός μου, ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς ἀπέφρευαν νὰ συναντήσουν τὰ ἰδικά μου. Μόνον ὅταν ἐπέρασεν ἀρκετὴ ὥρα, ἐγύρισε καὶ μετὰ ἐκύτταξε προσεκτικὰ, καὶ τότε διέκρινα καθαρὰ μέσα στὰ μεγάλα, τὰ ὄνειροπόλα μάτια τῆς—τὰ ὁποῖα ἄλλοτε εἶχαν τὸ βαθυγάλανο τοῦ οὐρανοῦ χροῶμα, σθυσμένην πλέον ὅλην τὴν φωσφορίζουσαν λόμπη των, καὶ στὸ πρόσωπόν τῆς τὸ λευκότατον, εἶχε χυθὴ ὀλόγυρα ὅλη ἐκείνη ἡ χλωμάδα ποῦ γεννᾷ ὁ μαρσμός. . .

Ἡσυχία ἀπόλυτος ἐβασίλευεν εἰς τὸ κομψὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ποῦ ἐφώτιζαν ἀσθενῶς τὰ τελευταῖα ξεψυχίσματα τῆς ἡμέρας, ἐν ᾧ διὰ τοῦ παραθύρου ἐχύνοντο μέσα πένθιμοι τόνοι μουσικῆς, ποῦ ἐξέφρευαν μελαγχολικὰ ἀπὸ κάποιον ὄργανον τοῦ δρόμου.

—Μαντεῖώ τὴν λύπην σας καὶ τὸν εἶχον τὸν ὁποῖον αὐτὴν τὴν στιγμὴν αἰσθάνεσθε γιὰ μένα.

Μοῦ εἶπεν ἔξαφνα, μ' ἕνα τόνον φωνῆς τοσοῦτον συγκινητικόν, καὶ τὰ λόγια τῆς ἐκύλισαν τόσον παραπονετικά ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, ὥστε μόνις ἐκράτησα τὰ δάκρυά μου!

—Ἀπατάσαι πολὺ, Μάρθα, τῆς ἀπήνησα μετὰ δυσκολίας, δὲν ἤξεύρω τίποτα.

Μικρὰ σιωπὴ παρεκλούθησε τοὺς λόγους μας, ὅτε ἕνα βαθὺ ἀναστενάγμα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ

χλωμά, τὰ ἄσπρα σχεδὸν χεῖλη τῆς, ἀκούμπησε τὸ βιβλίον ποῦ βαστούσε στὰ χεῖρα τῆς, καὶ μετὰ ὕψος θλιβερόν, μ' ἕνα προσποιημένον χαμόγελο ἐπανελάβεν:

—Ἐ, πῶς με βλέπετε ἀπὸ τότε; Δὲν ἄλλαξα; Ἄν εἰξέυρατε πόσα ἀπὸ τότε μαρτύρια καὶ παθήματα ὑπέφερα, πόσας ἐδοκίμασα πικρίας καὶ θλίψεις μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλον, στὴν αἰωνίαν πάλην, ποῦ τὴν λέγουν ζωὴν, σὰς διαθεβαίω, ὅτι δὲν θὰ ἐγέννησε ἄλλο ἀτυχέστερον πλάσμα ἢ φύσις!

Κι' ἄρχισε νὰ μοῦ περιγράφῃ μετὰ γραμμῆς ζωτανὰς σωρείαν δυστυχημάτων, τὰ ὁποῖα ὑπέστη μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων τῆς καὶ τὴν περιφρόνησιν ποῦ τῆς ἐδειξαν οἱ ἰδικοί τῆς, ἐγκάταλείψαντες οὐτὴν ὀλιμόναχην μέσα στοὺς πέντε δρόμους.

Ἐνθυμοῦμαι ζωηρὰ μάλιστα καὶ τὰ ἐξῆς, ποῦ μοῦ εἶπεν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω:

—Αὐτὸς ὁ ὕλισμός ἡ κακία καὶ τὸ αἰώνιον συμφῆρον, ποῦ ἀλλήλοκατυπιῶνται ἀδιάκοπα ἐδῶ στὸν κόσμον, πόσες φορές δὲν μ' ἔκαμαν νὰ κλάψω, νὰ κλάψω ἡμερόνυχτα ὀλόκληρα. Μετὰ ἐγκατέλειψαν ὅλοι γιὰτ' εἶμαι πτωχὴ, χαιροῦν ὅλοι γιὰ τὴν δυστυχία μου, καὶ δὲν ὑπάρχει καμμ' ἄ ψυχὴ νὰ με συμπονέσῃ, νὰ θυσιάσῃ ἔστω κ' ἕνα δάκρυ μόνον γιὰ μένα!

—ὦ! Τί ἄνοστος ποῦ μοῦ φαίνεται τώρα ὁ κόσμος!

Τὰς τελευταῖας λέξεις τῆς διέκοψαν λυγμοί, καὶ τὰ μάτια τῆς τὰ δακρυσμένα ἐξετίναξαν σπινθῆρας ὀργῆς καὶ μίσους θανασίμου, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς καταβεβλημένης μερφῆς τῆς, ἐξωγραφίζετο ἡ βαθεῖα ὀδύνη, ποῦ ἐφαρμάκωνε μέσα τὸ ταλανισμένον στήθος τῆς!

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ὠμιλοῦσα διόλου ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἤμουν σὰν κρεμοσμένος ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, καὶ μόνον ὅταν ἐσιώπησε, ἄρπαξα τὸ καπέλλο μου καὶ χωρὶς νὰ τῆς προσθέσω τίποτα, τὴν ἀποχαιρέτησα κ' ἔφυγα.

Τάκης Ν. Κονόρθος

ΛΥΣΣΑ

Τὴν πεθερὰ σου ἐδάγκωτε σκυλί, ἀλλ' ὡς τὴν ὥρα Λυσσάρικο δὲν φαίνεται. . .

— Αἶ, θὰ λυσσάξῃ τώρα! Ἄλλῃ. Κ. Περδικίδης

Τὸ «Μουσεῖον» μετεφέρθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους ἀρ. 18, παρὰ τὸ ῥπουροεῖον τῶν Ναυτικῶν, ὅπου θὰ εἶναι τὰ γραφεῖα τοῦ «ΦΡΟΥΡΟΥ»

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΖΑΝΝΗ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ

ΠΑΓΛΟΣ Στεφάνοβικ Σκυλίτσας, του οποίου τὸν θάνατον θρηνεῖ σύμπας ὁ Ἑλληνισμός, ἀφηγήτο, μετὰ περισσῆς γλαφυρότητος χαριέστατον ἀνέκδοτον τοῦ μεγαθύμου πατρὸς αὐτοῦ, Ζαννῆ Στεφάνοβικ Σκυλίτσα.

Κατὰ τὰς σφαγὰς τῆς Χίου ὁ Ζαννῆς συνελήφθη ὡς αἰχμάλωτος,

μετὰ τσοσούτων ἄλλων νεαρῶν ὑπάρξεων, καὶ ἐπωλήθη εἰς τινὰ Μπέην, τοῦρκον, διαμένοντα ἐν Σμύρῃ.

Μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς σκλάβος, ἦν ἡλικίας τότε δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐκάθητο πρὸ τῆς θύρας τοῦ αὐθέντου αὐτοῦ καὶ ἀνεγίνωσκε κῆπιον συναξάρι ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληροῦντο δακρύων. Ἀνελογίζετο ὁ παῖς τὴν ἀπολεσθεῖσάν του ἐλευθερίαν καὶ ἐθρήνηε διότι ἐκυνδύνευε καὶ τὴν θρησκείαν του ν' ἀπολέσῃ, διότι δὲν τῷ ἐπετροπέπετο, νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑκκλησίαν καὶ ἀκροᾶται τῆς θείας λειτουργίας.

Εὐτυχῶς, διὰ τὸν μικρὸν δούλον, διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐν Σμύρῃ τότε πρόξενος τοῦ Βελγίου, καὶ, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν δακρύων τοῦ παιδός, ἐπλησίασεν αὐτὸν, ζητῶν πληροφορίας περὶ τῆς θλίψεώς του. Μαθὼν ὁ εὐγενὴς ξένος, ὅτι ὁ μελαγχολικὸς ἐκεῖνος παῖς ἦτο χριστιανὸς, πωληθεὶς εἰς τὸν Μπέην, μετέβη πάραυτα παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παρεκάλεσεν ὅπως ἀπελευθερώσῃ, ἀντὶ τιμῆματος, τὸν μικρὸν αἰχμάλωτον.

Ὁ Τοῦρκος ἐφάνη εὐσπλαχνικὸς καὶ συνήνεσεν ὅπως ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν Ζαννῆν, ἤρηθη δὲ νὰ δεχθῇ οἰανδήποτε χρηματικὴν ἀποζημίωσιν.

Ἀνακτήσας οὕτω ἀνεπίστως τὴν ἐλευθερίαν του, ὁ Ζαννῆς μετέβη εἰς Λιβόρνον, καὶ διὰ τῆς εὐφύας, καὶ δραστηριότητος αὐτοῦ, κατόρθωσε νὰ θέσῃ τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς κολλοσιαίας αὐτοῦ περιουσίας. Ἐκεῖ ἀπέκτησε καὶ τὴν Αὐστριακὴν ὑπηκοότητα, ἣτις μετετράπη εἶτα εἰς Ἰταλικὴν κατὰ τὴν Ἰταλικὴν ἐνωσιν, μετὰ ταῦτα δὲ μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἠῤῥξισεν σημαντικῶς τὴν περιουσίαν του.

Παρήλθον τριάκοντα περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς του καὶ ὁ Ζαννῆς Στεφάνοβικ Σκυλίτσα, ἀποκατασταθεὶς ἤδη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔχαιρε φήμην μεγάλην ὡς ἀνδρὸς πλουσίου καὶ πολλὰ εὐεργετούντος.

Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὸ ἐν Γαλατᾶ γραφεῖόν του, ἔχων παρ' αὐτῷ τὸν εἰκοσαετῆ μόνις τότε Παυλῆν του, βλέπει εἰσερχόμενον Ὀθωμανὸν γέροντα ὅστις ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἤρξατο

καταφιλοῦν αὐτὸν, συγκεκινημένος καὶ δακρύων ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ Ζαννῆς ἀνεγνώρισεν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ εἰσελθόντος, τὸν Τοῦρκον Μπέην τῆς Σμύρνης, ἡ δὲ θεὰ αὐτοῦ τῷ ἐπροξένησε τσοσούτην τρυφερὰν συγκίνησιν, ὥστε ἤρξατο καταφιλοῦν τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος ἀποκαλοῦν αὐτὸν πατέρα.

Μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις, ὁ Ζαννῆς ἤρξατο ἐρωτᾶν τὸν Τοῦρκον περὶ τῆς θέσεώς του, ὅταν δὲ ἐπληροφόρηθῃ, ὅτι οὗτος ἀπώλεσεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του καὶ ὅτι τῶρα, ὅπως ζῆσῃ, κατάρθωσε νὰ λάβῃ μικρὰν θέσιν εἰς τὴν Ἰψ. Πύλῃν, συνεινήθη καὶ πάλιν σφίδρα.

— Εἶμαι πτωχός, τῷ λέγει, τῶρα.

— Ναί, ἀπαντᾷ ἐνδακρυς ὁ Ζαννῆς, ἀλλ' ὁ υἱός σου εἶνε πλούσιος!

— Ποῖος υἱός μου; Δὲν ἔχω υἱόν. . .

— Εἶμαι ἐγώ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ ἀποδόσας εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τὸ πολῦτιμον τέκνον Τοῦρκος Μπέης ἐλάμβανε 50 λίρας Ὀθωμανικὰς κατὰ μῆνα παρὰ τοῦ Ζαννῆ Στεφάνοβικ.

Ὁ γέρον Τούρκος, ὅστις ἦτο τότε ἄνω τῶν 70 ἐτῶν, μόλις εὐρέθη πρὸ τῆς ἀνεπίστου αὐτῆς χορηγίας, ἐνυμφεῖθη νεαρὴν Ὀθωμανίδα ἣν καὶ ἐσύστησεν εἰς τὸν υἱὸν του Ζαννῆν.

Ἐννενηκοντούτης περίπου, ἀπεβίωσεν ὁ Τοῦρκος, ὁ δὲ εὐγνώμων Ζαννῆς Στεφάνοβικ ἐξήκολούθησε τὸ ἐπίδομα καὶ εἰς τὴν χήραν, δίδων εἰς αὐτὴν μηνιαίως 25 λίρας Ὀθωμανικὰς.

Ἐσπέραν τινά, ὁ γέρον Στεφάνοβικ δυσανασχετεῖ καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν υἱὸν του Παῦλον:

— Δὲν ἦλθεν ἡ χανομίσις νὰ πάρῃ τὸν μισθὸν τῆς σήμερα καὶ με στενοχωρεῖ αὐτὸ, διότι θέλω νὰ κλείσω τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ μηνός. . .

Φεῦ! ἡ ἐπαύριον ἀνέτειλε μκύρη διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Κωνσταντινουπόλεως μία σπαρακτικὴ ἤκούετο φωνή:

— Ὁ γέρον Στεφάνοβικ ἀπέθανεν!

Ἡ χανομίσις, μὴ δυναθεῖσα νὰ μεταβῇ τὴν παρομονὴν εἰς τὸ πατριαρχικὸν εἰκμα τοῦ Στεφάνοβικ, ἐπήγε τὴν πρῶϊαν ἐκείνην, γραῖα πλέον καὶ αὐτῆ, ὅπως λάβῃ τὸν μισθὸν τῆς. . .

Ἀλλὰ μόλις ἐπληροφόρηθῃ τὸ ἐπισυμβάν μέγα δυστύχημα, ἀνῆλθε τὰς κλίμακας τοῦ μεγάρου, ὀρμητικὴ καὶ ἐξάλλος, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ νεκρικὸν δωμάτιον, ὅπου ἀνεπαύετο τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου ὁ μέγας εὐεργέτης, ἤρξατο καταφιλοῦσα τὸν νεκρὸν τίλλουσα τὴν κόμην τῆς καὶ σπαρτικῶς θρηνοῦσα.

Πάντες ἐκλαίον, οὐδεὶς δὲ ἐγνώριζε διατὶ ἡ χανομίσις ἐκείνη ἐκλαίει καὶ τί ἐζήτει ἐκεῖ. Εἰς μόνον ἐγνώριζε τὰ πάντα, ὁ Παῦλος, καὶ ἐκεῖνος ἐκλαίει σιωπηλῶς πρὸ τοῦ συγκινητικοῦ ἐκείνου δράματος.

Ὁ πολυθρήνητος Παῦλος, ἐξήκολούθησε, μέχρι τοῦ θανάτου τῆς χανομίσεως, νὰ χορηγῇ αὐτῇ τὸ ἐξ 25 λιρῶν τουρκικῶν μηνιαῖον ἐπίδομα.

Ὅπως καὶ εἰς τὴν χήραν τοῦ ἄλλοτε Μαχμούτ

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Ἡ νύχτα γύρω μας ἀπλώνει
Κρύο σεντόνι σκοτεινὸ
Ἄκου ἀγάπη μου, τ' ἀηδόνι
Ἐγὼ τ' ἀκούω καὶ πονῶ.

Ὁ κόσμος ὄλος ἠσυχάζει
Τ' ἀγέρι πνέει κρυερὸ
Τὸ μεσονύχτι πλησιάζει
Ἔ! μεσονύχτι ἱερό. . .

Μόνον οἱ δύο μας ἀγρυπνοῦμε
Ἐδῶ στὸ ἔρημο βουνό
Ἄχ! γιατί τρέμεις καὶ φοβοῦμαι;
Γιατὶ σωμαίνεις καὶ πονῶ;

Ἡ νύχτα φεύγει ἀλαφιασμένη
Κ' ἐκεῖ στή μαύρη ἔρημιᾷ
Δυὸ ἴσκιοι φεύγουνε θλιμμένοι
— Ἀγκαλιασμένα δυὸ κορμιά. —

Μῆτσος Παπασπύρου

ΜΟΝΟΙ

Μαύρη νύχτα σκοτάδια ξαπλώνει
Μαύρη νύχτα σκοτάδι βαρὺ
Τ' ἔχει τάχα καὶ κλαίει τ' ἀηδόνι
Πέρα κεί μοναχὸ στὸ κλαρί;

Μὴ τὰ θεῖά μας λόγια γροικᾷ
Μὴ γροικᾷ τὰ τρελλά μας φιλιὰ;
Μὴ τὸ δόλιο καὶ κείνο ἀγαπᾷ
Καὶ γυρεῖει θερμὴ ἀγκαλιά;

Τί τ' ἀγέρι σφυρίζει θλιμμένο
Καὶ στενάζουν βαρεῖά τὰ κλαδιά;
Τί τὸ στόμα σου μένει κλεισμένο;
Ἄχ! τὶ κρύβεις βαθεῖά στὴν καρδιά;

Μὴ τὰ πάθη τοῦ Κόσμου γροικῶσαν
Τῆς ψυχῆς μας τὸ θεῖο σκοπὸ
Κ' ἦρθαν ἔδω μὲ βοή καὶ μὲ λύσσαν
Γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ τί θὰ σοῦ πῶ;

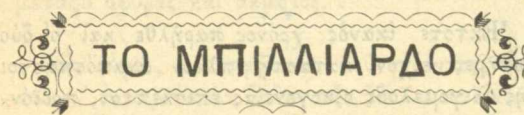
Μὴ ξυπνήσαν τὰ ἄγρια μίσῃ
Κ' ἦρθαν ἔδω μὲ ἀνέμου βοή;
Ποῖς ποτέ, ποῖς ποτέ θὰ τολμήσῃ
Νὰ μᾶς σβύσῃ τὴ θεῖα πνοή;

Μῆτσος Παπασπύρου

Δαμάτ Πασσᾶ, τοῦ γαμβροῦ τοῦ Σουλτάνου Ἀβδουλ Ἀζίζ, ὅπως καὶ εἰς τοὺλάχιστον πενήκοντα ἄλλας οἰκογενεῖας, αἵτινες ἀπέζων ἐκ τοῦ βαλκαντίου τοῦ Παύλου Σκυλίτσα.

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ!

Ἄλξ. Κ. Περ.

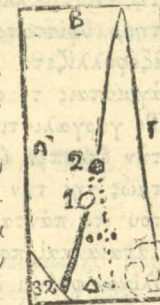

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα ΚΗ'.

Τὸ μόνον μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ Σερὶ, ὅταν ἡ σφαῖρά σας καὶ ἡ κόκκινη (ἀρ. 2) εἶναι εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς (σπόντας), παρὰ τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 3 σφαῖρα:

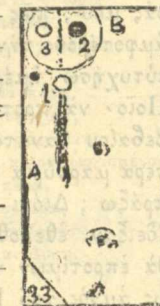
Σχῆμα 32

Εὐρῆτε τὴν σφαῖράν σας πολὺ ἀριστερά κτυπήσατε τὴν κόκκινην γεμάτα καὶ ξηρὰ καὶ θὰ τὰ μαζεύσετε ἀσφαλῶς εἰς τὴν γωνίαν τῶν πλευρῶν ΓΔ.

Μάθημα ΚΘ'.

Μασσέ

Διὰ νὰ κάμετε Σερὶ, πρέπει νὰ περάσετε ἐλαφρῶς ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων σφαιρῶν καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ εὐρεθῆτε εἰς εὐθυγραμμίαν μετὰ μιᾶς τούτων (εἴτε τῆς 2, εἴτε τῆς 3).

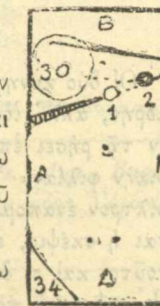
Σχῆμα 33

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κτυπήσατε τὴν σφαῖράν σας χαμηλά, διὰ νὰ κόψετε τὴν δύναμίν τῆς.

Συνέχεια τοῦ ΚΘ' μαθηματος.

Κάμετε ἐν μικρὸν Μασσέ, κρατοῦντες τὴν στέκκαν σας σχεδὸν κάθετον.

Εὐρῆτε εἰς τὸ ἐν τρίτον τὴν σφαῖράν σας. ἦτις εὐρίσκεται μετὰ τῶν δύο ἄλλων. Οὕτω ἡ κόκκινη σφαῖρα (ἀρ. 2), ἀφοῦ εὐρῆ τὴν σπόνταν Γ, θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς συνάντησιν τῶν δύο ἄλλων σφαιρῶν.

Σχῆμα 34

(Ἐπεταί τὸ τελευταῖον μάθημα).

ΑΠΟ ΤΑ ΗΡΑΝΘΕΜΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΘΥΜΑΤΑ

ΜΕ τὴν κεφαλὴν στριγγιμένην ἐν τῶν χειρῶν του ἐκάθητο ὁ πολὺς γέρον εἰς τὴν ἀναπαυτικὴν πολυθρόναν του ἀναφυλλίζων τὸ παρελθόν του καὶ χύων δάκρυα λύπης καὶ χαρᾶς ἄμα, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν τῆς συζύγου του καὶ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του ἀπώλειαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὸν μόνον ἐναπομείναντα θαλερὸν βλαστὸν τοῦ οἴκου του, τὴν μόνην φαινήν ἐλπίδα τοῦ γήρατός του, τὴν νεαρὰν θυγατέρα του.

Δύο ὦραι ἤδη παρήλθον ἀφ' οὗτου, στριγγιζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τῆς θυγατρὸς του μετέβαινε, ὡς συνήθως, εἰς τὸ δάσος, ἵνα ἀπολαύσῃ τὴν πρωϊνὴν δροσὴν καὶ ἀπομακρύνῃ ἐπ' ὀλίγον τὰς σκέψεις, αἵτινες ὡς σκώληξ κατέτρωγον τὴν καρδίαν του ἐπὶ πάλυ ἐθάδιζον πατὴρ καὶ θυγάτηρ καὶ λέξιν δὲν ἀντήλασσον, ὥσπερ ἕκαστος ἐφοβεῖτο μὴ ἢ ὀμίλια τοῦ ἐτέρου διακόψῃ τὸν ροῦν τῶν σκέψεων των καὶ μελαγχολία φοβερὰ ἐχύνετο εἰς τὰ πρόσωπα ἀμφοτέρων, ὥσπερ φωνὴ τις ἀόρατος ἔλεγε εἰς αὐτούς, ὅτι κακόν τι ἐπέπρωτο νὰ ταράξῃ τὴν οἰκιακὴν των γαλήνην. Καὶ ὄντως, ὅπως ἐν μέσῳ ἀρρήτου γαλήνης ἢ θάλασσα ἀνυψῶναι πελώρια κύματα καὶ ἀνηλεῶς δέρει τοὺς ἀψύχους βράχους μέχρι συντριβῆς, οὕτω καὶ ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἐπέρχονται πολλάκις τοιαῦτα δυστυχήματα, ὥστε ἐν ἀκρεί καταστρέφονται ὀλόκληροι οἰκογενεῖαι. Καὶ ἰδοὺ... ἡ τρικυμία ἐξερράγη μετ' ὀλίγον καὶ ὅτε πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἐπέστρεφον, ὅποια τῆς τύχης εἰρωνεία περιέμενε αὐτούς... πῦρ σφοδρὸν ἐθέριζε πανταχόθεν τὸν οἶκόν των καὶ τέφρα εἶχε καλύψει τὸ πλεῖστον αὐτοῦ.

Τὴν διαύγειαν τοῦ νοῦ ἀπολέσασα τότε ἡ κόρη καὶ ὑπὸ σκληρᾶς καὶ προσφιλοῦς ἀναμνήσεως βληθεῖσα, ρίπτεται εἰς τὰς ἀτελευτήτους φλόγας, ἵνα τοῦλάχιστον δυνήθῃ νὰ σώσῃ τὸ μόνον τῆς μακαρίτιδος μητρὸς τῆς ἐνθύμιον, τὴν προσωπογραφίαν αὐτῆς.

Πλήθος γειτόνων καὶ διαδρατῶν ἴσταντο ἐννεοὶ πρὸ τοῦ ἐκτυλισσομένου ἐκείνου δράματος καὶ οὐδεὶς ἔσπερε νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῆς νεαρᾶς ὑπάρξεως, τῆς διατρεχούσης τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Ἄλλ' ἐστὶ Πρόνοια. καὶ ἰδοὺ δύο κυνηγοὶ ἐφιπποῖ ἐκ τοῦ δάσους ἐρχόμενοι καὶ μαθόντες τὸν ὄλεθρον, ἀφιππεύουσι καὶ ρίπτονται εἰς τὰς οὐρανομήκειας φλόγας, ἵν' ἀνεύρωσι τὸ θῦμα.

Συγχίνησις γενικὴ ἐπικρατεῖ καὶ στεναγμοὶ

τοῦ γέροντος πληροῦσι τὸν ἀέρα, ὅτε, παρὰ προσδοκίαν ἐξέρχεται ὁ εἰς τῶν κυνηγῶν σύρων σχεδὸν ἡμιθνή τὴν δυστυχῆ κόρην καὶ μετ' ὀλίγον καὶ ὁ ἕτερος, πλὴν ἐν ἀξιοθρηνήτῳ καταστάσει, διότι αἱ λαίμαργοι φλόγες κατέκαυσαν τὰ πλεῖστα τοῦ σώματός του μέλη.

Ἐκτοτε ἱκανὸς χρόνος παρήλθε καὶ οἱ δύο σωτήρες εἶχον καταστῆ πλεόν ἀναπόσπαστοι τῆς ὀλιγομελοῦς οἰκογενείας ἐπισκέπται, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ὁ εἶρων τῆς Ἀφροδίτης παῖς ἀσπλάγχχνως ἤρχισε νὰ τοξεύῃ καὶ τοὺς σωτήρας καὶ τὴν σωθεῖσαν. Ἡ μὲ τὴν χρυσίζουσαν κόρην τῆς κόρης, καθ' ἑκάστην κατερχομένη εἰς εἰς τὸν κήπὸν τῆς, δὲν ἀπελάμβανεν εὐχαρίστως, ὡς ἄλλοτε, τὴν ποικίλην τῶν ἀνθῶν τῆς εὐωδίαν, ἀλλὰ σκέψις τις ὄλωσ καὶ τὴν καθίστα ρεμβώδη ἐπὶ ὦραν περίπου καὶ τὸ εἰς τὰς χεῖράς τῆς ἐνίοτε εὐρισκόμενον ρόδον, παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, ὑφίστατο τὰ χειρότερα τῶν μαρτυριῶν ἐξεφυλλίζετο καὶ κατεπατεῖτο, ὥσπερ κακοθήτης ἀγυιόπαις τὸ ἀπέκοπτεν ἀπὸ τὴν μητέρα του. Τὸ γαργαλιστικὸν τοῦ στρουθίου τερέττισμα δὲν τὴν ἔτερπεν ὡς ἄλλοτε, οὐτε ὁ μεγαλοπραπῆς ταῶς τῆς τὴν ἠὲ χαρίσται διὰ τοῦ χαιρετισμοῦ του τὰ πάντα τῆ ἐφαίνοντο σκοτεινά, τὰ πάντα μάταια καὶ ποταπὰ καὶ μόνον ἡ ἰδέα, ὅτι μετ' ὀλίγον φθάνει ἢ στιγμὴ τῶν νεαρῶν τῆς ἐπισκεπτῶν τὴν ἠὲ χαρίσται ὅσον οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ.

«Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν», ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἢ νεαρὰ τοῦ γέροντος κόρη, καθ' ἑκάστην κατακλινομένη· ἄρα καὶ ἐγὼ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δουλεύω καὶ εἰς τοὺς δύο σωτήράς μου; πῶς εἶναι δυνατόν ἀπονέμουσα καὶ εἰς ἀμφοτέρους τὴν αὐτὴν λατρίαν καὶ ἀγάπην νὰ εὐτυχήσω ἡμέραν τινα μεθ' ἑνὸς ἐκ τῶν δύο; Ποῖο νὰ προτιμήσω, τὸν σώσαντά με ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου, ἢ τὸν ὑποστάντα τὰ φοβερώτερα μαρτύρια ἐντὸς τῶν φλογῶν; Τί πρέπει νὰ πράξω; Διότι ἐπὶ τέλους καὶ οἱ δύο τὴν αὐτὴν ἐδεξάν ἐθελοθυσίαν. ὦ! εἴθε! καὶ μυριάκις θὰ ἐπροτίμων νὰ ἐψηνόμην ἐντὸς τῶν φλογῶν ὡς ἀμνὸς τοῦ Πάσχα καὶ νὰ μὲ ἐθρήνει ὁ γέρον πατὴρ μου, παρὰ νὰ εὐρισκόμεν εἰς τὴν δεινὴν νέραν τῶν θέσεων καὶ ταῦτα ἐνῶ ἔλεγε, χεῖμαρρος δακρύων διηυλάκωνε τὰς ἀθρᾶς παρειὰς τῆς...

Οἱ δύο κυνηγοὶ παραφόρως ἠγάπων τὴν νεαρὰν κόρην, ἀλλ' ἰδίᾳ ἕκαστος, καθότι ἐφοβοῦντο μὴ ἐν τῇ ρήσει ἐπέλθῃ μῖσος μετὰ πολυετῆ ἀδελφικὴν φιλίαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐν τῷ ἔρωτι οὐδὲν φίλτρον ἐναπομένει καὶ περὶ οὐδὲν ἄλλο στρέφεται ἢ σκέψις, εἰμὴ περὶ τὸ λατρευόμενον ὄν, διὰ τοῦτο καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ ἤρχισαν ἀκουσίως νὰ εἶναι ψυχροὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ ν' ἀποφεύγωσι τοὺς τακτικὸς περιπάτους των, παραδιδομένον ἑκάστου εἰς τὰς ἰδίας του σκέψεις.

«ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ»

Ἦτουν μὴ πένθιμη βραδεία, ἓνα βηθὺ σκοτάδι, ποῦ νόμιζα πῶς ἦμουνα μονάχη μου στὸν ἄδη.

Βρισκόμουν στὴν ἀκρογιαλιά, ἡ θάλασσα βογγοῦσε καὶ ἄγριεμένη ἔτρεχε σ' τὴν ἄμμο τῆς κυλοῦσε, καὶ ἄγρια τῆς μιλοῦσε.

Ἄλλοτε σεληνόλαμπαν τὰ κάτωσπρα χαλίκια Κ' ἡ θάλασσα τὰ στίλιζε ὄλο μ' ἀφρούς καὶ φύκια καὶ χεῖθευε τὴν ἀμμουδιά.

«Μ' ἀπόψε, εἶπα: τί βραδεία, τί πένθιμο σκοτάδι. Οὐτ' ἐν' ἀπτερί δὲ φοῦ' αἶε λιγάκι γιὰ σημάδι... πῶς μοὶ πλακώνετα ἡ καρδιά!»

Τί ἄγρια ἡ θάλασσα, τί τρομερὸ τὸ κύμα, λέ καὶ μοῦ σκάφτει μνήμα.

Ἄχ! νάτανε ἀληθινὸ τὸ μνήμά μου νὰ σκάψῃ καὶ σ' τὴ δική της ἀγκαλιά ἰπόψε νὰ μὲ θάψῃ, χωρὶς κανεὶς νὰ κλάψῃ!»

Ναί, τοὺς ἀφρούς τῆς ζήλεψα γιὰ κρῦο σάβανό μου, τὰ ἄγρια τὰ φύκια τῆς γιὰ μόνον στέφνόν μου.

Ἐτόλμησα νὰ τῆς τὸ πῶ, μὰ κείνη τὸ ἤρνήθη, τάχα πῶς μ' ἐλυπήθη.

Μὲ πόνο τῆς τὸ ζήτησα καὶ μὲ θερμὸ μου δάκρυ, μ' αὐτὴ τὸ δάκρυ μ' ἄρπαξε ἀπ' τοῦ γιγαλοῦ τὴν ἀκρὴ ποῦχε σ' αὐτὴν κυλήσει, χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Ποῖος ξέρει τίνος θέλησε, αὐτῆ, νὰ τὸ χαρίσῃ!

Μέγαρε.

Τιτίνα Α. Καστάνη.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 14 φύλλῳ Marteliar
(Ἀριθ. 12.)

Διὰ τῶν ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ ἐννεὰ συλλαβῶν σχηματίζεται τὸ ρητὸν τοῦ Σωκράτους:

Ἐν οἶδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα.

Ἐρῶς ἀπαντήσεις ἔστειλαν οἱ κάτωθι, κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν:

Ἄθηνων: Οἱ κ. κ. Γ. Φ. Ἀντωνόπουλος, Λεων. Γεωργακόπουλος, Δημ. Γ. Γιαννόπουλος (διευθυντῆς τῆς ἐφημερίδος «Σπινθήρ»), Κωνστ. Δραγατσάκος (Κουρεὺς εἰς τὸ «Ἀψ-Σδύσε»), Ἀνδρομέδα Φ. Ζήνωνος, Ἀμαλία Κοντοστεργίου (πτυχιούχος διδασκάλισσα) Χρ. δε Λαστίκ, Σπυρίδων Λαστιώτης, Γεώργιος Ι. Μάνος, Τυπογράφος, Ἐρρίκος Σκάσης.

Ἐπαρχιῶν: Δνὶς Ἐλπίς Τσεκουροπούλου (Ἀνδρίτσαινα), Πηνελόπη Α. Μυλωνάκου (Γύθειον), Γ. Π. Παπαγελάς, δῆμαρχος Ἀνδανείας (Διαβολίτσιον), Π. Ν. Παπαδέλος (Δραχμάνι), Μαρῖγῶ Σωτ. Παπανικολοπούλου (Καλάβρυτα), Ἰωάν. Β. Οἰκονομόπουλος (Κιάτον), Ι. Χ. Λαρόζας (Λαύρειον), Ι. Δ. Παπακυριακοῦ (Ναύπλιον).

Ἦγγικε τέλος ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἀμφοτέροι, παρὰ προσδοκίαν, ταυτοχρόνως ἐζήτησαν τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς σωθείσης. Ὅποιον πρόβλημα προῦβάλλετο εἰς τὸν γέροντα! ὅποια δεινότης εἰς τὴν ἀπόφασίν του... ἐνόητον ὅσον καὶ δύσκολον... ἀπεποιήθη καὶ εἰς τοὺς δύο, διότι εὐρέθη μεταξύ σφύρας καὶ ἄκμονος.

Εἰς λόγος, μία πρότασις τοῦ γέροντος, ἤρχεσαν ν' ἀνατρέψωσιν ἄρδην τὴν ἄδολον καὶ ἀκραιφνῆ τῶν ἀντιπάλων ἀγάπην καὶ πρωϊὰν τινα, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν μαρτύρων των καὶ τοῦ ἱατροῦ, καταφθάνουσιν εἰς τὸν ὀρισθέντα τῆς μονομαχίας τόπον. Ὁ ἔρωσ ἐτύφλωσε τοὺς παλαιούς φίλους καὶ ἀκούεται ἡ πρώτη ἐκπυροκρότησις, καθ' ἣν ἀμφοτέροι πίπτουσι νεκροί, βληθέντες θανασίμως. Τραῦμα διαμπερὲς διηνοίγη εἰς τὸ στήθος ἑκάστου καὶ χεῖμαρρος αἵματος ἐπλημμύρισε τὰ δύο νεαρὰ πτώματα.

Μαρίκα Γ. Μιχαλοπούλου

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ

Ἰπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ ἐνθουσιώδης ποιητῆς κ. Σπ. Ματσούκας, δικηγόρος, ἐδημοσίευσεν καὶ διένειμεν ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῶν Ρουμάνων σπουδαστῶν ὠραῖον ποίημα, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰς κάτωθι στροφάς:

Δυὸ Βασιλιάδες ἔσμιξαν, δυὸ ἀδερφομένους χῶρες,
Κι' ἄς εἶναι ἄγες ἢ σιγιμὲς κ' εὐλογημένες ἢ ὤρες
Ποῦ δυὸ πορφ. ρογέννητοι κάταν ν' ἀνθοβολήσῃ
Τὸ δέντρο ποῦ γιὰ μὴ στιγμὴ τῶχε βορίζε χτυπήσει

Καλῶς μᾶς ἤρθατε παῖδά' ἡ νέα γενιά θὰ πάρῃ
Τῆς νιότης τ' ἀνθόβλημα, τῆς λεθεντιᾶς τῆς χάρι,
Ἄπ' τὴν ἀγάπῃ τῆς γλυκερᾶς ποῦ τώρα θὰ μᾶς δένη'
Κι' ἂν ἔρθουν χρόνοι ὀρμητικοὶ κ' ἄλλοι καιροὶ ὀργισμένοι,
Καὶ πολεμὸκραχτῆ φω ἢ βοῖσει πέρα ὡς πέρα,
Σκορπιζόντας τὴ μάνητα, ξεπνώνοντας τὴ φοβέρα,
Ἄς κάμῃ ἡ χάρι τοῦ θεοῦ σὰν ὕμνος ν' ἀντηχήσῃ
Ἄδερφομένη ἢ Δόξα μας σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση.

Τώρα σ' ἐλεύθερον καιρὸ
Σμίγουμε ἀδέρφια πάλι
Κάτ' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ σταυρὸ,
Μ' ἀγάπῃ πλεῖο μεγάλη!

Τῶχε γραμμένο ἐκεῖ ψηλά
- Ποῖος ξέρει—ἡ Θεῖα Χάρι,
Σὲ λευτεριά καὶ σὲ σκλαβιά
Νὰ ζήσομε ζευγάρι.

Σπ. Ματσούκας

Ὁ στρατιωτικὸς Κτηνίατρος κ. Δημ. Βασιλόπουλος μετῴκησεν εἰς τὴν ὁδὸν Γερανοῦ ἀριθ. 37.

Μοδιόστα πεπειραμένη ζητεῖ θέσιν παρ' οἰκογενεία, εἴτ' ἐν Ἑλλάδι, εἴτ' ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. Ἀπευθυντέον εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Προσεχῶς

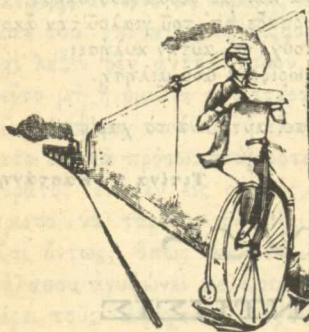
Ἡ ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ἐκδοθήσεται εἰς Βιβλίον

Ἐξωτερικοῦ: Ν. Μπέλλος (Βουκουρέστιν), Θ. Ν. Παπαθεοδώρου (Κάϊρον), Κ. Ματθαίου (Κάϊρον), Ἰωάν. Ξαυθόπουλος (Κάϊρον), Α. Φ. Ἀσημακόπουλος (Γραμματεὺς τῆς Φιλοπτώχου ἀδελφότητος Ταταούλων—Κωνσταντινούπολις), Διονύσιος Φραγκόπουλος (Ροστώβ ἐπὶ τοῦ Τανάϊδος—Ρωσσία).

Γενομένης κληρώσεως, ἡ τύχη κινώησε τὸν κ. Ν. Μπέλλον, ἐκ Βουκουρεστίου, εἰς ὃν καὶ ἀπεστάλη ἡ ὑποσχεθεῖσα ὑδατογραφία.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ θέατρον τῆς «Ὁμονείας» ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Κέτοπούλη, παρεστάθη ἐπιτυχῶς «Ὁ Μαυρίκιος», τὸ ὠραῖον ὄρῳμα τοῦ κ. Καλοστύπη.

— Ἐκ Βόλου μᾶς γράφουσιν, ὅτι τὴν 1 Σεπτεμβρίου

ἐδόθη εἰς τὸ ἐκεῖ θέατρον «Ἀθηναίων» ποικίλη παράστασις, ὑπὲρ τῆς πρωταγωνιστρίας κυρίας Σμαράγδας Ξεν. Ἡσαίου, ἥτις κατέθελξε τοὺς θεατὰς ἐν τῇ ὑποκρίσει τῆς «Νιόβης», καὶ ἄλλων δυσκόλων μερῶν. Ἐκ Βόλου ὁ θίασος θὰ μεταβῇ εἰς Λόρισσαν.

— Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πατριωτικοῦ Συνδέσμου τῶν Κυπρίων ἐξεδόθη κομψότατον τεῦχος ἐξ 90 μεγάλων σελίδων, περιέχον πλήρη περιγραφὴν τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ γενομένης ἐνταῦθα Κυπριακῆς Ἐκθέσεως, τῆς ὀφειλομένης εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ συναδέλφου κ. Γ. Σ. Φραγκοῦδη, προέδρου τοῦ συνδέσμου. Τὸ τεῦχος τοῦτο κοσμοῦμενον καὶ ὑπὸ πειλῶν εἰκόνων, πωλεῖται ἀντὶ δραχμῶν τριῶν. Ἐπίσης ἐξεδόθη λεπτομερὴς λογοδοσία τῆς Ἐκθέσεως ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει.

— Ἐνεργηθέντος ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας διαγωνισμοῦ διὰ τὴν ἀποστολὴν δύο ὑποτρόφων εἰς τὴν Ἑσπερίαν πρὸς σπουδὴν τῆς Ἀρχαιολογίας, ἐπέτυχον οἱ κκ. Ν. Γ.

Παπαδάκης, καθηγητὴς καὶ Κ. Α. Ρωμαῖος, Σχολάρχης. Οὗτοι, λαβόντες ἕκαστος ἀνά 500 δραχμὰς δι' ὀδοιπορικὰ, ἀνεχώρησαν ἤδη. Ἡ ὑποτροφία τῶν ὠρίσθη εἰς 350 ὀρ. κατὰ μῆνα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πανοσιώτ. Ἡγούμ. Γ. Παν. Ξηροχώριον. Ἐλήφθησαν. Κ. Ε. Ηετ. Ρέθυμιον. Ἐλήφθησαν.

Ν. Μπ. Βουκουρέστιον. Ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἐκερδίσατε εἰς τὴν Μαντείαν, οἶς ἀπεστάλη διὰ τοῦ κ. Ποπέσκου.

Τρεμοσβύνον Καρδη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας σας.

Διὰν προσεχῶς

ΤΟ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ»

μετονομάζεται

ΦΡΟΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ «Φρουροῦ» παραμένει ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν τοῦ «Μουσειοῦ».

Ἐν προσεχῇ φύλλῳ τοῦ «Μουσειοῦ» θὰ ἔχωμεν λεπτομερείας περὶ τοῦ «Φρουροῦ».